

SUFOI ©

ufo-nyt

40. årg. 1998 3. kvartal Nr. 3

Katte fra Mars
Nattens mareridt
Hemmeligheden i skoven
Ny debat om Roswell-fotos
Gennemsigtig kugle ved Storebælt

Forsiden:
Vedvarende rygter fortæller, at et mystisk fartøj nødlandede i England i slutningen af december 1980. Læs artiklen "Hemmeligheden i skoven". *(Tegning: Dezsö Sternoczky)*

Få en samlet fortegnelse over vore salgsmaterialer
Ring på
tlf. 70 20 11 22

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 6, DK-2820 Gentofte
giro 9 11 77 25
Prøvenumre, information og ufo-alarmer tlf. 70 20 11 22
Normal ekspeditionstid: kl. 18-22

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

© Copyright: SUFOI 1998
Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.
Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.
De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen
email: *box7151@post3.tele.dk*

Redaktionelle medarbejdere:
Ole Henningsen og Inge H. Svane.

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Bo Møller Hansen, Dezsö Sternoczky og Hunt Emerson.

Produktion:
Sats ved: JL Desk Top - 57 64 84 37
Tryk udført af:
Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Distribution:
Avispostkontoret, København V.

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Deadlines:
Den 2. oktober for stof til nr. 4, som udkommer medio november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 1998 er kr. 237,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 50,00 (i alt kr. 287,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (1998-2002 incl.) for kr. 1.185,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.435,00.

SUFOIs Disketteservice 1998 koster kr. 165. Det er en forudsætning, at du har abonnement på UFO-Nyt.

SUFOI Nyhedsbrev 1998 koster kr. 125. Det er en forudsætning, at du har abonnement på UFO-Nyt.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv: Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 6 ❍ 2820 Gentofte ❍ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 6, 2820 Gentofte

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage tilforståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
2) Det er SUFOIs opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.
3) Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.
4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet. Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd. Repræsentantskabet består af en repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

Daglig ledelse

Per Andersen (formand), Klingseyvej 28, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.
Toke Haunstrup (næstformand, rapportcentral), G.A. Hagemanns Kollegium, Kristianiagade 10, 2100 København Ø. 35 26 03 13 + 947.
Peter Nørgaard (næstformand, foredragsafdeling), Skolegade 2, 1. tv., 8600 Silkeborg. 86 80 62 63.

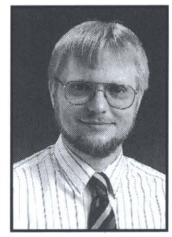
Øvrige repræsentantskab

Lars H. Andersen (informationsmedarbejder), Herningvej 11B, 1., 6950 Ringkøbing. 30 95 39 06.
Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 42 64 44 69.
Torben Birkeholm, Aadalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Karin Frost, Mariehøj 244, 2990 Nivå.
Jan Hansen (medlemsarkiv), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.
Kim Møller Hansen (fotoafdeling), Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.
Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 53 94 11 69.
Casper Kai Lech (båndarkiv), Ordrupvej 100, 3.th., 2920 Charlottenlund. 40 46 82 03.
Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.
Michael J.D. Linden-Vørnle, Kløverprisvej 18, 2650 Hvidovre. 36 47 74 40.
Verner Møller (alarmcentral), Mustrupvej 11, 8355 Solbjerg. 86 92 80 43.
Asle Nielsen (alarmcentral), Asgaardsvej 1, 8700 Horsens. 40 72 11 17.
Per Nielsen (mediekonsulent), Frederikssundsvej 157, 4. mf., 2700 Brønshøj.
Bo Nielsen, Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 31 91.
Egon Olsen (alarmcentral), Grønhøjvej 21, 8700 Horsens. 75 65 32 42.
Michael Storm (bogarkiv), Durup Allé 80, 2730 Herlev. 44 92 41 80.
Inge H. Svane, Mejlbyvej 610 D, Hårup, 8530 Hjortshøj. 86 99 92 39.
Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

De falske argumenter

Det er en udbredt opfattelse blandt ufo-interesserede - og i det hele taget inden for den "alternative verden" - at så længe man ikke har modbevist, at ufoer er besøgende rumskibe, så kan man ikke udelukke dette, og det er derfor rimeligt at antage, at det kan være rigtigt.

AF PER ANDERSEN

Denne opfattelse er endda så udbredt, at der er en snert af den i SUFOI's formålsparagraf.

Desværre er tankegangen lige så uvidenskabelig, som den er udbredt. Det er nemlig *umuligt* at modbevise, at ufoer er rumskibe - for så skulle man jo udelukke det ved samtlige observationer i hele verden, og det kan i praksis ikke lade sig gøre. Så teorien om, at ufoer er rumskibe, kan aldrig endegyldigt modbevises, og er derfor ikke en brugbar teori i videnskabelig sammenhæng.

I det hele taget baserer denne misforståelse sig på, at videnskab skal "bevise" eller "modbevise" en teori. Men i langt de fleste videnskabelige forhold findes der ingen beviser, kun sandsynliggørelse. Vi må derfor spørge os selv, om det er mest *sandsynligt*, at ufoer er rumskibe. Og ikke mindst tage konsekvensen: Hvis det ikke er særligt sandsynligt, må vi konkludere, at *så er det ikke rumskibe.*

Det er jo den eneste vurdering, man kan foretage, når et endegyldigt bevis/modbevis ikke er muligt.

Desværre er der mange, der i "åbenhedens" navn ikke tør drage denne konklusion. En "åbenhed", der i øvrigt er totalt misforstået. For åbenhed er ikke at "lade alle muligheder være åbne", men at have modet til at drage de konklusioner, som kendsgerningerne peger i retning af.

Det er lige som i filmen fra 1957 om de "12 vrede mænd" med Henry Fonda. Blandt 11 andre, der ønsker at afsige dommen "skyldig", anfører Henry Fonda argumentet: "Jamen, hvad nu hvis han er uskyldig!"

Hertil svarer et andet jurymedlem: "Hvad nu, hvis han er uskyldig? Hvad nu, hvis denne bygning falder ned om ørerne på os? Man kan jo antage hvad som helst!"

Og det er netop sagens kerne. Man kan forestille sig hvad som helst. En forbiflyvende måge kan i virkeligheden være et mini-rumskib udsendt fra en avanceret miniput-civilisation, der forklæder deres rumskibe som måger. Men er det særlig sandsynligt, alle kendsgerningerne taget i betragtning?

Argumentet om, at "det kan ikke udelukkes og må derfor tages i betragtning", er en almindelig kendt fejlslutning inden for videnskaben.

En anden iklædning af det samme argument finder vi i den udbredte talemåde "ikke eksisterende bevis er ikke et bevis for ikke-eksistens" (måske mere kendt på engelsk = "absence of evidence is not evidence of absence").

Mange mener faktisk, at dette er en logisk slutning. Desværre er den uvidenskabelig og forkert i enhver henseende! Hvorfor? Jo, hvis der efter en søgeproces og analyse ikke findes bevis for en teori, *er det i sig selv en indikation af, at teorien er forkert!* Mangel på bevis er netop i sig selv et argument for det modsatte.

Et eksempel: Der var indbrud i et hus, hvor en hund vogtede. Vores teori er, at en fremmed indbrudstyv var på spil. Vi skulle så forvente, at hunden ville gø af indbrudstyven. Men vidner forklarede, at der *ikke* var nogen gøen. Vi må derfor overveje at revidere vores teori og måske antage, at indbrudstyven var en person, som hunden kendte.

Altså, hvis forventede effekter ikke materialiserer sig, må man revidere teorien. Dette kan overføres til teorien om, at ufoer skulle være besøgende rumskibe. Hvis et rimeligt stort antal af ufoerne gennem tiderne havde været rumskibe, måtte man forvente betydeligt mere håndfaste beviser, end man har i dag: Gode billeder, som der ikke var tvivl om. Ufoer, der var styrtet ned. Og formodentligt en officiel anerkendelse af rumskibenes eksistens.

Der er ganske vist mange, som mener, at sådanne beviser findes, men der er lige den hage ved det, at de såkaldte "beviser" ikke er i stand til at overbevise mange andre end dem selv! Det kan næppe kaldes "vægtige beviser".

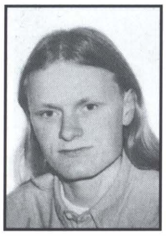
Så selv om det *i teorien* ikke kan udelukkes, så er manglen på gode beviser for rumskibenes eksistens efter 50 års forskning siden 1947 et af de vægtigste argumenter for, at ufoer faktisk ikke er rumskibe.

Det er i hvert fald min egen konklusion efter at have anvendt en stor del af min tid på at forske i ufo-fænomenerne igennem mere end 20 år. ❑

Gennemsigtig kugle ved Storebælt

Den 13. august 1997 så en kvinde en gennemsigtig kugle. Den indeholdt en tågeagtig gas og fløj langs stranden ved Storebælt. Pludselig skiftede den retning og fortsatte ind mod land...

AF TOKE HAUNSTRUP

TEGNINGER: HENRIK KLINGE PEDERSEN

Observatøren til fænomenet er en 71-årig kvinde, der bor ud til Storebælt ved Halsskov på Sjælland. Af hensyn til kvindens anonymitet vil hun i det følgende blive omtalt som ER.

ER bor i et sommerhus ved Halsskov. Fra huset og ned til Storebælt er der kun omkring 35 meter, og der er således en god udsigt over vandet. Fra stranden og op til huset er der en mindre stigning. Sommerhuset er to-plans, og under observationen befandt ER sig i stuen på 1. sal.

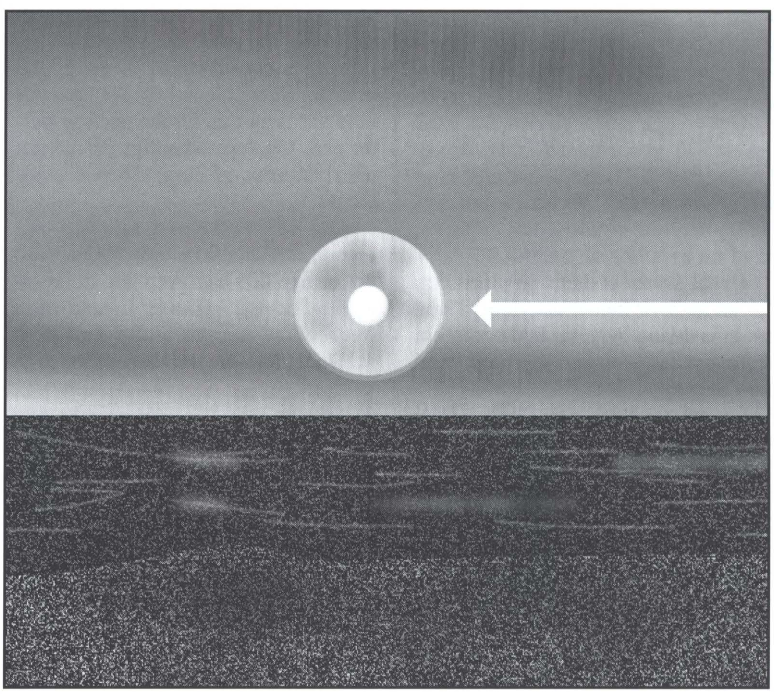
Observationen

ER ser fjernsyn, da hendes opmærksomhed fanges af et fænomen uden for sommerhuset. Gennem et skrå tagvindue ser hun en lysende kugle, som tilsyneladende bevæger sig over stranden og parallelt med Storebælt. ER rejser sig og går hen til tagvinduet for at følge fænomenet. Pga. sommervarmen står tagvinduet åbent, så en lysrefleks i vinduet kan derfor udelukkes.

Efter i kort tid at have fulgt stranden skifter fænomenet pludselig retning og flyver nu ind i landet (mod øst). For at kunne blive ved med at følge fænomenet, skynder ER sig fra det vestvendte tagvindue og hen til vinduet i husets sydlige gavl. Herfra følger hun fænomenet, der - foruden at have skiftet bevægelsesretning - nu også følger en bane med en stigning på ca. 30 grader. Kuglen bevæger sig hen over garagen (se tegningen), og ER vurderer, at det passerede over garagen i en højde på ca. 50 cm over taget.

Afstanden til kuglen, da den var tættest på, angiver ER som 3-4 m. Til sidst fører fænomenets bane det ud af ER's synsvinkel fra vinduet i gavlen. Det er det sidste, hun ser til kuglen.

Fænomenets hastighed forbliver under hele observationen konstant, og vurderes af ER til at være ca. 10-15 km/t (altså ikke meget hurtigere, end en person der løber eller går hurtigt).

Fænomenets udseende beskriver ER som en gennemsigtig kugle med en diameter på ca. 10 cm, der indvendigt er oplyst af et lys placeret i centrum af kuglen. ER fortæller dog, at hun ikke kunne se selve lyskilden. Derimod virkede det, som om kuglen var fyldt med en gas, der mindede om 'røg'. Denne røg roterede i kuglen.

For at beskrive synet nærmere, sammenlignede ER det med, at man tog et glas, placerede en lille lyskilde i glasset og dernæst blæste cigaretrøg ind i glasset. Ved at gøre dette, ville man opnå samme effekt med 'roterende' røg. Lysstyrken af den kilde, som syntes at oplyse kuglen, sammenligner ER med en 15 W pære. Lyset var hvidt.

Under observationen slukkede ER for lyden på fjernsynet for bedre at kunne høre en eventuel lyd. Men til trods for, at også vinduerne stod åbne, hørte hun intet.

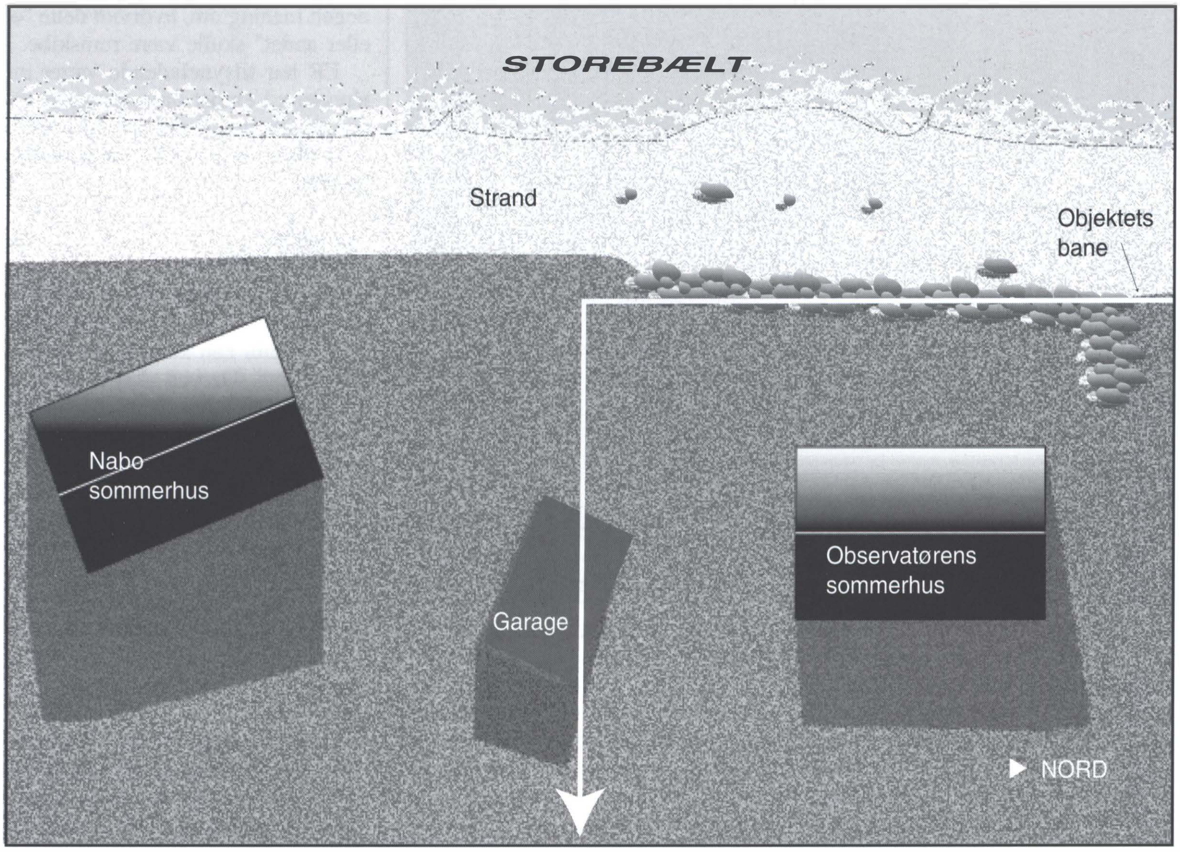
ER husker, at hun så fænomenet passere ind foran husgavlen på nabosommerhuset, hvilket bekræfter, at fænomenet må have befundet sig ganske tæt på hende.

Om vejret kan ER huske, at der havde blæst en let vind den pågældende aften. På observationstidspunktet havde det været helt mørkt. Her er der imidlertid en mindre uklarhed, idet ER under interviewet angav observationstidspunktet til mellem 21.00 og 21.30 DST.

Slår man efterfølgende op i Almanakken fra Københavns Universitet, finder man, at solen denne dag gik ned omkring 20.50 DST. Samtidig oplyser Almanakken, at tusmørket varede ca. 45 minutter. Det vil med andre ord sige, at det først kan have været *helt mørkt* ved 21.30-tiden, hvorfor observationen *tidligst* kan have fundet sted 21.30 DST.

Rekonstruktion af hændelsen

Under interviewet blev ER bedt om

at genopleve hændelsesforløbet i samme tempo og rækkefølge, som det var foregået. Under rekonstruktionen blev der så taget tid på observationens forskellige faser.

Rekonstruktionen viste, at der gik ca. 10 sekunder, fra ER først fik øje på fænomenet, og til kuglen skiftede kurs (drejede mod øst). Herefter gik der 15 sekunder, mens ER gik hen til vinduet i gavlen, og til det forsvandt helt ud af syne. Samlet havde observationen altså varet omkring 25 sekunder.

Ældre observationer

Under interviewet viste det sig, at ER havde haft to ældre observationer. Hun havde ikke tidligere indberettet disse observationer til SUFOI eller nogen anden ufo-organisation.

Den første observation fandt sted i august 1966 eller 1968. Hendes nu afdøde mand arbejdede på daværende tidspunkt for FN, og i disse år rejste de begge meget i udlandet. I august 1966 eller 1968 havde de dog været hjemme på ferie i Danmark og havde boet i det samme sommerhus, som ER bor i i dag.

Observationen blev gjort ved sommerhuset. ER's mand var netop gået en tur ned mod vandet for at kikke ud over Storebælt. Lidt senere går også ER udenfor, og netop som hun kommer ud på stykket mellem sommerhuset og stranden, ser hun, at hendes mand har fået øje på et fænomen på himlen. Da fænomenet kommer nærmere, kan de se dets form. ER beskriver det som et ovalt eller aflangt objekt med en kulsort overflade.

Fænomenet udsendte ikke noget lys. ER mener, at der på tidspunktet for observationen havde været måneskin, og at dette måneskin kan have oplyst overfladen på fænomenet.

ER husker, at observationen fandt sted om aftenen mellem kl. 21 og 22, og at det var mørkt på observationstidspunktet. Fænomenet havde bevæget sig i en bane fra vest og mod øst. Det var således kommet fra Storebælt og havde bevæget sig ind over land. Tilsyneladende passerede det lige hen over en gruppe grantræer, som ved passagen syntes at 'bøje' toppene. Samtidig hørtes en susende lyd i træernes grene - dette var den eneste lyd, der hørtes under observationen, som varede tre minutter.

Den anden observation gjorde ER den 1. marts 1986 - samme dag som hendes mors 91 års fødselsdag. ER havde været til eftermiddagskaffe hos moren. Ved bordet sad hun således, at hun kunne kikke ud gennem vinduet. Moren boede i Korsør by.

På et tidspunkt får ER øje på et fænomen, der kommer flyvende/svævende hen langs fortovet i en højde af ca. 80 cm. Efter lidt tid når det i sin bevægelse en telefonboks, som det tilsyneladende flyver op langs med, henover og ned ad igen. Herefter fortsætter fænomenet sin bane (igen i en højde af 80 cm over fortovet).

Fænomenet beskrives som en kugle bestående af et ikke-gennemsigtigt materiale. Observationen varede 30-40 sekunder, hvorefter kuglen forsvandt ud af syne bag en bygning.

Under observationen forsøgte ER ikke at gøre de øvrige gæster opmærksomme på fænomenet. Dette synes underligt, men ER forklarer, at de alle var højt oppe i årene, og at hun ikke ville forskrække dem unødigt (?!). ER var derfor det eneste vidne til fænomenet.

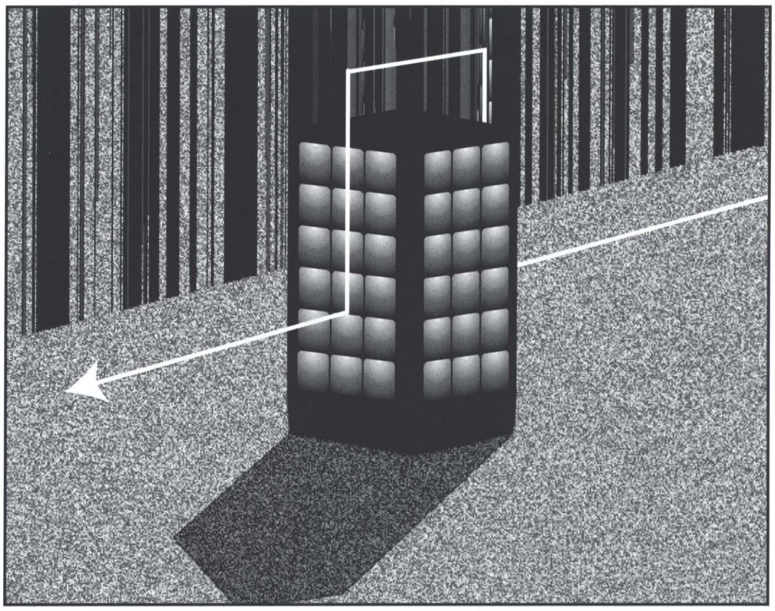
Observatøren

Men hvem er så observatøren? Dette er selvfølgelig et spørgsmål, som det er vanskeligt at give et detaljeret svar på. Jeg vil alligevel forsøge at viderebringe mit indtryk fra det to timer lange møde med observatøren.

ER er en 'spændende' personlighed. Bag sig har hun et interessant, og i mange henseende usædvanligt, liv: Gennem en lang årrække rejste ER rundt i verden med sin mand, der arbejdede for FN. På deres rejser havde de også børnene med. Hun kunne således fortælle, hvordan de havde været i en række af verdens 'brændpunkter' og oplevet angreb og

☞

Danske observationer

uroligheder.

Familien havde - forklarede ER - på disse rejser vænnet sig til et stresset og usikkert liv. I dag er manden død, og ER bor alene i sommerhuset ved Halsskov.

ER synes ikke at være en person, som ofte har ekstraordinære oplevelser. Omvendt fortæller hun, at hun gennem sit liv har observeret hele tre fænomener - og det er jo mere, end de fleste mener at have oplevet. Man skal dog huske på, at disse fænomener er set over en længere årrække - fra midten af 60'erne og frem til midten af 90'erne. I dette perspektiv synes tre observationer ikke direkte usandsynligt. I hvert fald er dette, at hun har gjort tre observationer gennem sit liv, ikke i sig selv nok til at karakterisere ER som eksempelvis en fantasitilbøjelig person.

På spørgsmålet om, hvorvidt ER tror på ufoer i form af rumskibe, svarer hun, at hun tror på, at der er "et eller andet". Men hun har dog ikke nogen mening om, hvorvidt dette "et eller andet" skulle være rumskibe.

ER har tilsyneladende været interesseret i emnet ufoer gennem nogen tid, da hun (også før sin seneste oplevelse) har læst UFO-Nyt på biblioteket.

Vurdering

Ud fra besøget hos observatøren er det mit indtryk, at vi her har et vidne, som bestemt kan karakteriseres som 'troværdigt'. Derved skal forstås, at jeg på ingen måde betvivler, at ER gennem sit liv har haft tre oplevelser, som har vakt hendes undren.

Det er vanskeligt at pege på nogen kendt forklaring på ER's tre observationer. I særdeleshed hendes sidste oplevelse (13. august 1997) indeholder så mange særegne detaljer omkring fænomenets bevægelse og udseende, at det synes rimeligt at karakterisere denne som en *ufo-observation.*

Hvad angår de to første observationer gør deres alder det vanskeligt at foretage nogen efterforskning i sagerne. Dertil kommer, at man nok skal tage ER's beskrivelser med nogen forsigtighed. Det er almindeligt kendt, at erindringen om en hændelse med årene 'sløres' og 'ændres'. ❑

Ny videnskabelig undersøgelse af ufo-rapporter

I den første uafhængige undersøgelse af ufo-fænomenet siden 1970 konkluderer et panel af naturvidenskabsmænd, at nogle observationer er ledsaget af fysiske beviser, som er værd at undersøge videnskabeligt. Panelet mener dog ikke, at noget som helst peger på, at de kendte fysiske love bliver brudt, eller at ikke-jordisk intelligens er involveret.

Undersøgelsen blev iværksat og ledet af Peter Sturrock, professor i anvendt fysik ved Stanford University, og støttet af Society for Scientific Exploration, der er et forum for udforskningen af uforklarlige fænomener. Det internationale panel bestod af ni naturvidenskabsmænd. Otte ufologer præsenterede deres bedste data for det videnskabelige panel.

Selv om ufo-rapporterne har mere end 50 år på bagen, tyder ingen af de indsamlede data på, at det drejer sig om enten ukendte fysiske processer eller om ikke-jordiske teknologier. Men der er et tilstrækkeligt antal fascinerende og uforklarlige observationer, konkluderer panelet.

"Det kan være værdifuldt at foretage en omhyggelig undersøgelse af ufo-rapporterne for på den måde at få informationer om usædvanlige fænomener, som i øjeblikket er ukendte for videnskaben." For at være troværdige over for den videnskablige verden, "må sådanne undersøgelser foregå objektivt og med vilje til at undersøge mod-hypoteser," slås det fast.

Undersøgelsespanelet påpeger iøvrigt:

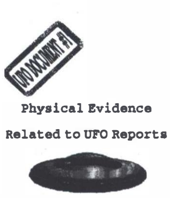
1. Ufo-problemet er ikke så simpelt, som det ser ud til, og det er usandsynligt, at der findes et simpelt, universelt svar.
2. Når der findes uopklarede observationer, kan videnskaben højst sandsynligt lære noget af dem.
3. Undersøgelserne skal koncentreres om de tilfælde, hvor der er så mange uafhængige beviser som muligt.
4. En fortsat kontakt mellem ufologerne og naturvidenskabsmændene kan være meget værdifuld.
5. Det er ønskværdigt, at forskningsinstitutionerne støtter dette område.

/-for & kmh

Pressemeddelelsen fra Stanford University kan læses (på både dansk og engelsk) i sin fulde længde på SUFOI's hjemmeside: *www.sufoi.dk*

Ufo-undersøgelsens resultater blev fremlagt på et møde i Pocantico Conference Center i New York den 29. sept. - 4. oktober 1997. Resultaterne kan læses i en 52 sider lang rapport med titlen *Physical Evidence Related to UFO Reports.* Rapporten er på engelsk og god læsning for alle ufo-interesserede.

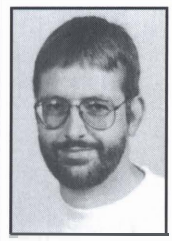
Du kan købe et eksemplar af rapporten hos SUFOI. Men skynd dig, oplaget er stærkt begrænset!
Indbetal **kr. 56** på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv **"UFO Document #1"** på modtagerdelen. Beløbet er inklusive porto.

Hemmeligheden i skoven

Mandag den 29. december 1980 fik flyveleder David Potts uventet besøg på arbejdet. Amerikanske efterretningsofficerer dukkede op på RAF Watton - en civil og militær radarstation ved Norwich i det østlige England. Officererne ville gerne se logbøger og bånd med radaroptagelser fra perioden 25.-28 december. RAF Watton er ikke en amerikansk base, så kravet om udlevering af radarbånd m.m. var naturligvis lidt usædvanligt, men dog acceptabelt. David Potts tænkte, at der måske var sket et uheld med et af de mange amerikanske fly udstationeret i Storbritannien. Optagelserne af radaren på RAF Watton kunne i så fald kaste lys over ulykken. Men efterretningsfolkenes besøg viste sig at have en helt anden og mere foruroligende årsag...

AF KIM MØLLER HANSEN

Et usædvanligt besøg

David Potts (pseudonym) havde ikke haft tjeneste i den pågældende periode efter jul, men en kollega kunne fortælle, at himmelrummet over Østengland i juledagene i den grad havde været præget af et festfyrværkeri af lysfænomener. Det var begyndt lige efter kl. 21 den 25. december, hvor et rakettrin fra Cosmos 749 brændte op på sin vej ned gennem atmosfæren over England. Mindst 300 vidner i Sydengland og Nordfrankrig havde set de brændende rester lyse op på nattehimlen.

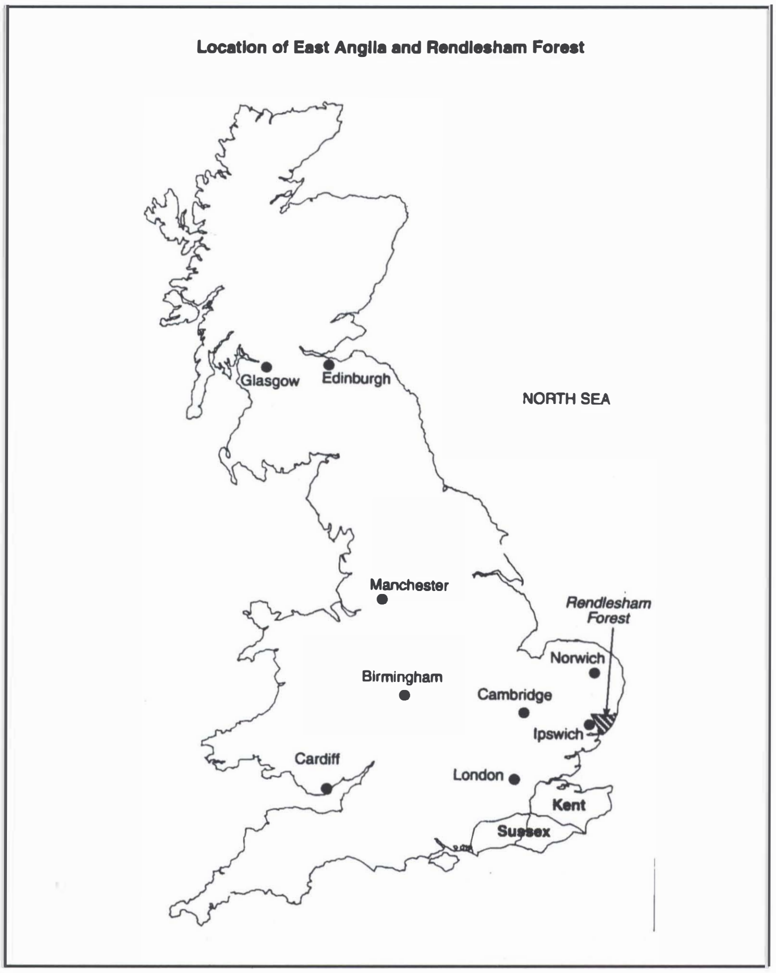
I de følgende timer var der også indløbet rapporter om adskillige kraftige meteorer (ildkugler) og "eksplosioner" ud for Sydøstengland - både fra observatører på jorden og fra flypassagerer.

Britiske Phantom-jagerbombere på øvelse havde registreret uidentificerede lys på deres radarer og jagtet dem forgæves. Samtidig kunne flyvelederne på RAF Neatishead følge de uidentificerede lys på radaren.

Og natten mellem den 27. og 28. december registrerede radaren på RAF Watton et uidentificeret objekt. Det fløj sydpå og forsvandt i nærheden af Rendlesham-skoven (52 km fra RAF Watton), hvor de to amerikanske NATO-baser Bentwaters og Woodbridge ligger.

Officererne fra USAF fortalte David Potts og hans kolleger, at netop om natten mellem den 27. og 28 december havde radarkontrollen på Bentwaters-basen ringet til RAF Watton for at høre, om man på radarskærmen dér kunne se de mystiske lysende objekter, som blev observeret fra kontroltårnet på Bentwaters.

Og ikke nok med det! Efterretningsfolkene fortalte derefter de chokererede folk på RAF Watton, at et uidentificeret objekt var styrtet ned i skoven, der omgiver Woodbridge og Bentwaters. Den amerikanske kommandant på RAF Bentwaters/Woodbridge var umiddelbart efter kørt ud i skoven og havde her været i kontakt med fremmede væsner, som kom ud af et nødlandet far- ☞

(Kort: fra bogen "UFO Crash Landing? Friend or Foe?")

tøj. Fartøjet var beskadiget, men blev repareret, mens amerikanske soldater stod vagt. Kort efter lettede fartøjet og forsvandt.

Denne historie lød helt utrolig. David Potts og kollegerne havde naturligvis meget svært ved at tro på den. Ikke mindst fandt de det underligt, at amerikanske efterretningsofficerer i det hele taget fortalte en så fantastisk historie til dem - uanset om den var sand eller ej. De kunne jo have fået udleveret de relevante radarbånd uden at forklare sig.

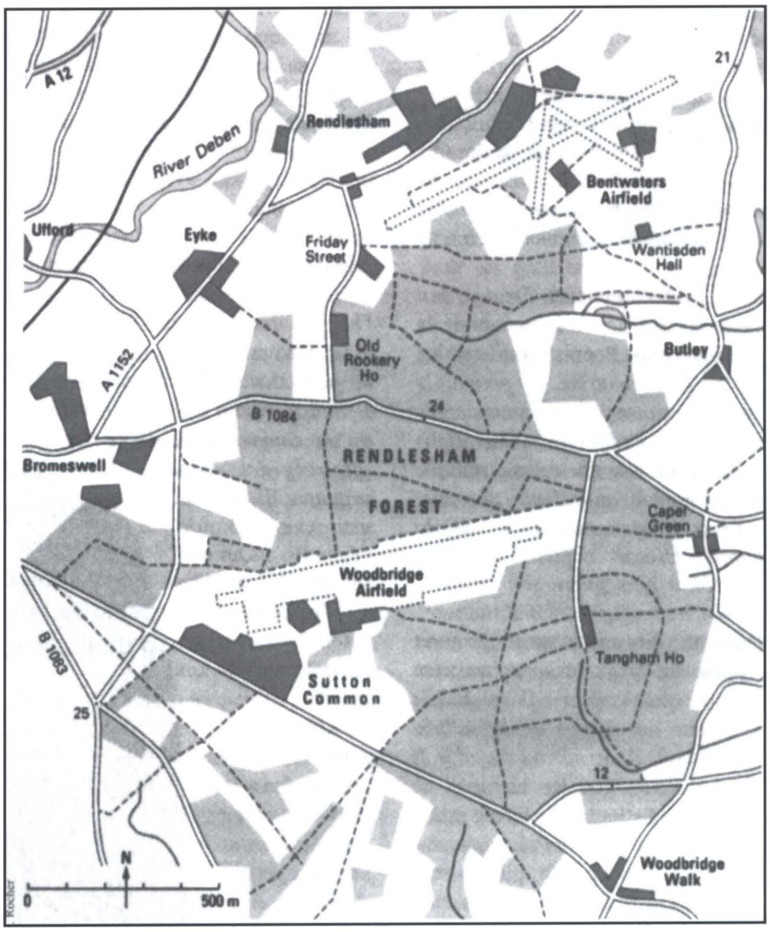
Historien om nedstyrtningen i Rendlesham-skoven er i sandhed både fantastisk og meget kompleks. Den rummer alt det, som allerede nu har skabt en stadigt voksende ufo-nedstyrtningsmyte a la Roswell: Mange vidneudsagn, anonyme tips, rygter, gætterier, officielle dokumenter, ufo-sløring, presseomtale - og bøger.

Noget slipper ud

De første rygter om, at der var sket noget mystisk i Rendlesham-skoven mellem jul og nytår, dukkede op allerede i januar 1981. Lokale ufo-interesserede hørte rygter blandt lokalbefolkningen og venner på de to baser. De kontaktede den engelske ufolog og forfatter Jenny Randles, som i 1984 efter mange interviews og efter forgæves forespørgsler hos det britiske forvarsministerium (MoD) kunne udgive den første bog om sagen, "Sky Crash. A cosmic conspiracy" (anmeldt i UFO-Nyt 6/85).

Jenny Randles fortsatte med at efterforske sagen, hvor der fortsat dukkede nye oplysninger op, og det resulterede i 1991 i den opdaterede udgave "From Out of the Blue" (Global Communications/Inner Light), som dog kun udkom i USA - af frygt for at bogen afslørede militære hemmeligheder, som kunne straffes efter engelsk lovgivning. Og nu i 1998 er så udkommet den hidtil bedste redegørelse om sagen i bogen "UFO Crash Landing? Friend or Foe?" (Blandford 1998).

Men dermed er sagen langt fra afsluttet. Den rummer stadig mange løse ender, tågede vidneudsagn, anonyme meddelere og gætterier. Men på trods af dette er der tilsyneladende en række konkrete holdepunkter i sagen. Jenny Randles har formået at få fastslået de eksakte datoer for hændelserne, og hun har interviewet - tilsyneladende - troværdige førstehåndsvidner, både civile og militære. Desuden dokumenteres hændelserne fra officielt hold af en rapport skrevet af en af de implicerede officerer samt af en båndoptagelse lavet af den

RAF Bentwaters og Woodbridge

RAF Woodbridge åbnede i 1943 som den ene af tre nye flyvepladser, der skulle kunne modtage beskadigede og hjemvendte bombefly fra angreb på nazi-Tyskland. Efter krigen blev basen brugt til diverse eksperimenter, fx Lancasterbombere som smed "Grand Slams" bomber ned på det nærliggende Orford Ness, ligesom Blind Landing Experiment Unit var stationeret her. RAF forlod Woodbridge i marts 1948, og i juni 1952 overtog USAF basen, som blev hjemsted for 79th Fighter-Bomber Squadron med fly af typen F-84 og F-100. I 1958 flyttede 81st Tactical Fighter Wing ind på basen og udbyggede landingsbanerne, så de kunne tage F-101 Voodoo, Phantom-fly og F-4D.

RAF Bentwaters ligger få kilometer fra Woodbridge og åbnede i 1944. I juli 1950 blev basen overgivet til amerikanerne. Bentwaters var i 1978 den største europæiske base for fly af typen A-10. Mens ufo-observationerne fandt sted i 1980, var Bentwaters hjemsted for 81st Tactical Fighter Wing's 91st and 92nd Squadrons.

I 1980 var der i perioder højeste alarmberedskab på de to baser, da det ikke kunne udelukkes, at Sovjetunionen dengang ville invadere Polen, hvor det kommunistiske styre vaklede. Da den kolde krig ved Berlinmurens fald med ét blev historie, blev de to baser også overflødige og endelig forladt af USAF i 1992. Flere private virksomheder og endda en nyreligiøs bevægelse har siden vist interesse for at købe de to baser, som imidlertid stadig ligger øde hen.

samme officer, mens observationerne fandt sted.

Rendlesham-sagen omhandler to begivenheder, der fandt sted i de første timer af den 26. december og natten mellem den 27. og 28. december 1980.

Den 26. december 1980

Omkring kl. 2.00 om natten den 26. december 1980 kørte den 20-årige vagtpost John Burroughs i en jeep sammen med Budd Steffens langs det ydre hegn omkring Woodbridge-basen. De befandt sig tæt ved basens East Gate (Østporten), hvor landingsbanen ender, og den tætte Rendlesham-skov begynder.

Pludselig kunne Burroughs se på Steffens, at noget var galt. Steffens stirrede chokeret over mod skoven. Burroughs opdagede nu et kæmpemæssigt lys. Mens det dalede langsomt ned mod skoven, kunne de to mænd skimte mangefarvede lys i kanten af det skarpe lys.

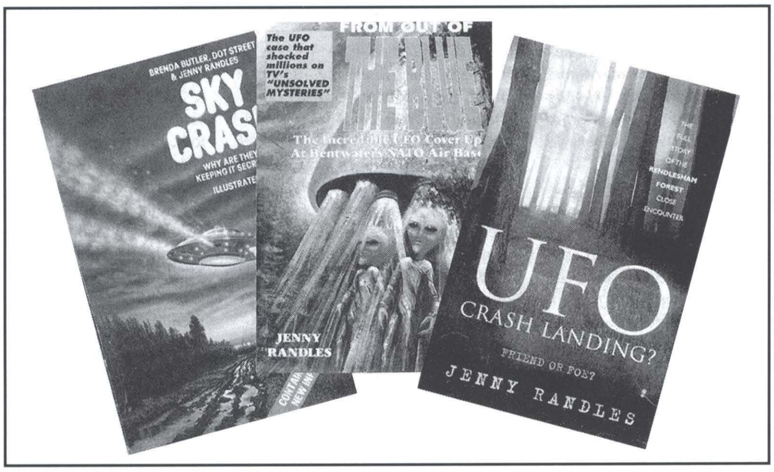
De besluttede at køre over mod skoven. Uden for East Gate blev de to mænd dog enige om, at de burde have forstærkning. De kørte tilbage til vagten ved East Gate og ringede til CSC - Central Security Control. Burroughs og Steffens fik ordre på at blive, hvor de var og vente på forstærkning.

Kort efter fik de selskab af Jim Penniston og Edward Cabansag.

Staff-Sergeant Jim Penniston havde i sin militære karriere set mindst 30 flyulykker, og på baggrund af lysskærets omfang antog han, at de to vagtmænd havde været vidne til et flystyrt eller en nødlanding i skoven, muligvis af et af basens fly af typen A-10 Thunderbolt. Hans overordnede gav tilladelse til, at de undersøgte sagen nærmere og kørte ind i skoven.

Steffens skulle blive ved East Gate, medens de tre andre kørte ind i skoven. Efter blot 100 meters kørsel begyndte radioforbindelsen mellem de tre mænd og Steffens at svigte. Penniston gav Cabansag ordre til at blive på vejen og fungere som radiorelæ. Han ønskede at have en god radiokontakt, mens han og Burroughs undersøgte lysfænomenet i skoven.

Temperaturen havde i flere dage svinget omkring nulpunktet. Skovvejen var derfor blød, og de to mænd måtte fortsætte til fods. Hvad de derefter kom til at opleve, står i dag som en af de mest opsigtsvækkende nærobservationer på britisk jord. Deres oplevelse gengives her i uddrag efter "UFO Crash Landing?".

Nærkontakt

Den 26. december omkring kl. 2.30 om natten gik Jim Penniston ind i Rendlesham-skoven sammen med John Burroughs.

Jim Penniston fortæller:

"En del af skoven var oplyst af et blafrende lys som et fly omspændt af flammer. Det har jeg set så tit. Mellem træerne så det større ud, end vi havde forventet. Det oplyste område havde en diameter på omkring 50 m."

Burroughs fortæller, at han var i vildrede, da de gik ind i skoven. På én måde ville han ikke derind. På den anden side ønskede han svar på, hvad det var, de så. Han havde jo set tingesten dale langsomt ned. Det var ikke et flystyrt. Politimanden var faktisk misundelig på Budd Parker og Edward Gabansag, som ikke skulle med ind til tingesten. Han forsøgte at berolige sig selv ved at sige, at sikkerheden var i orden.

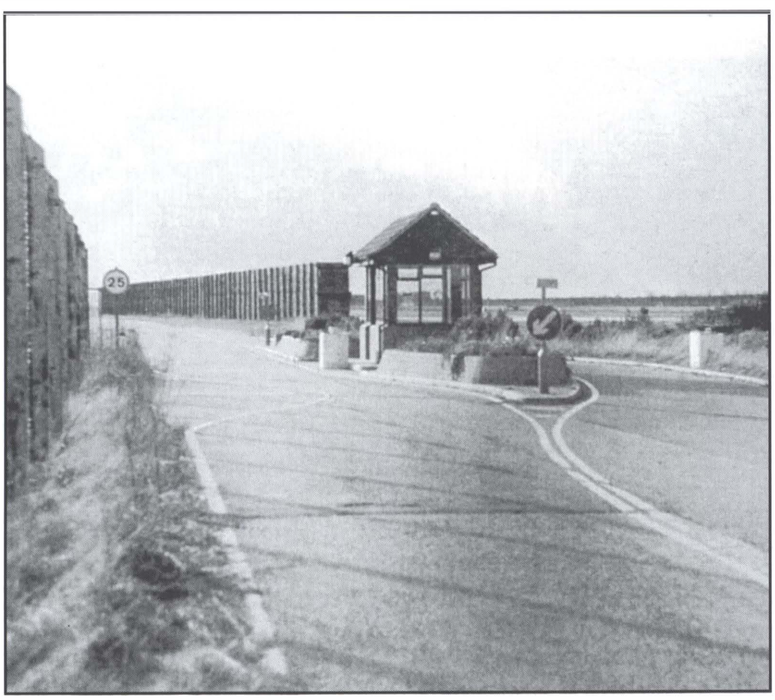
Radiokommunikationen med basen - med Gabansag som relæstation - var nu meget dårlig. En usædvanlig statisk interferens generede radioen. Forstyrrelserne kom i hvert fald ikke fra træerne. Jo tættere de kom på lyset, jo værre blev det.

Penniston frygtede nu, at de ville miste kontakten med omverdenen, og besluttede at holde Burroughs bag sig og uden for "nedstyrtningsstedet" omkring 50 m fra det kraftige lys.

Lyset så ud til at komme fra en lille lysning i skoven.

Burroughs holdt sig dog ikke på afstand ret længe. Det stod hurtigt klart for begge mænd, at de ikke stod over for et nedstyrtet A-10 fly som først antaget. Den militære træning havde ikke forberedt dem på det, de nu så.

Penniston befandt sig nogle få meter fra kollegaen og fortsatte ind i skoven i retning mod lyset. Burroughs havde ikke lyst til at blive dér,

East Gate ved RAF Bentwaters. (Foto: Anthony James)

Ufo-styrt

Fairchild A-10 Thunderbolt. (Foto: USAF)

hvor han havde fået ordre på at blive, så han fulgte efter sin overordnede.

Penniston fortæller:

"Da jeg var godt 30 m fra det formodede nedstyrtede fly, viste det sig at bestå af fem eller seks lys af forskellig farve, og det så ud til at flamme op. Så blev det mere klart defineret. En endelig form - et omrids - dukkede op. Jeg blev da klar over, at det ikke var et nedstyrtet fly."

Omkring ni meter fra stien hen mod lysningen kunne mændene se, at et fantastisk objekt ventede dér lige foran dem. Mændene smed sig på jorden, da lysets intensitet steg. Som Burroughs udtrykte det: "Vi røg ned på navlen."

Det, der stod blot ni meter fra dem, kunne ikke beskrives med ord. Det var så fantastisk. Som Jim Penniston ironisk sagde: "Denne tingest var i hvert ikke omtalt i Jane's Book of World Aircraft."

Burroughs har også beskrevet det, han så:

"Lysene syntes at blive kraftigere og tydeligere. Der var mere farve bag dem. Jeg kan bedst beskrive objektet som et meget, klart, hvidt lys med flerfarvede lys indeni."

Han er ikke helt sikker på, om det faktisk kan betegnes som et objekt. På en måde var det trekantet, men det var svært at afgøre, om det var en fast genstand. En del virkede gennemsigtig, så han var i stand til at se lysene indeni. Fra undersiden kom det intense lys, som oplyste skoven. "Ord har ingen betydning i denne sammenhæng," sagde han senere.

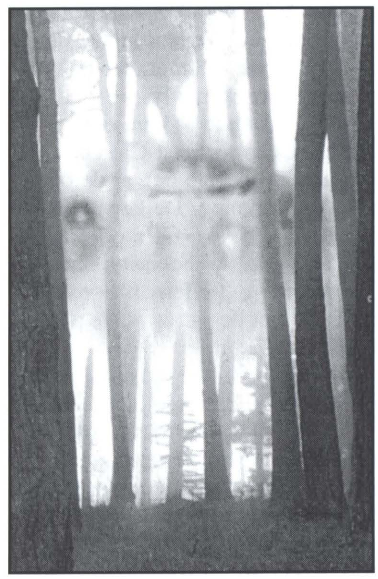
Om det var på grund af det chok, som nærobservationen gav, eller af andre grunde, så er John Burroughs' erindring om de næste minutter meget svag. Han kan kun huske nogle få minutter, før objektet forsvandt. Han afviser også alle de beretninger, som senere dukkede op - beretninger, der hævdede, at der blev set ufonauter nær ufoet.

"Jeg så ingen ufonauter," siger han. "Det er nonsens. Men det så ud, som om tingesten var under kontrol. Nogen eller noget må have befundet sig indeni."

Jim Penniston siger, at de så objektet meget længere, end Burroughs kan erindre.

"Da jeg gik gennem skoven, kom jeg tættere på. Og jo tættere jeg kom på, jo tydeligere blev objektet. Det var fuldstændig lydløst, på trods af at det var så tæt på. Det var på størrelse med en kampvogn og trekantet. Det havde en meget glat overflade - næsten som glas."

Han var forbløffet over de mærkelige lys og siger, at de glødede rødt og blåt og ikke lignede flylys. De "skiftede" mellem rødt og blåt og så ud til at have en anden funktion end normale flylys.

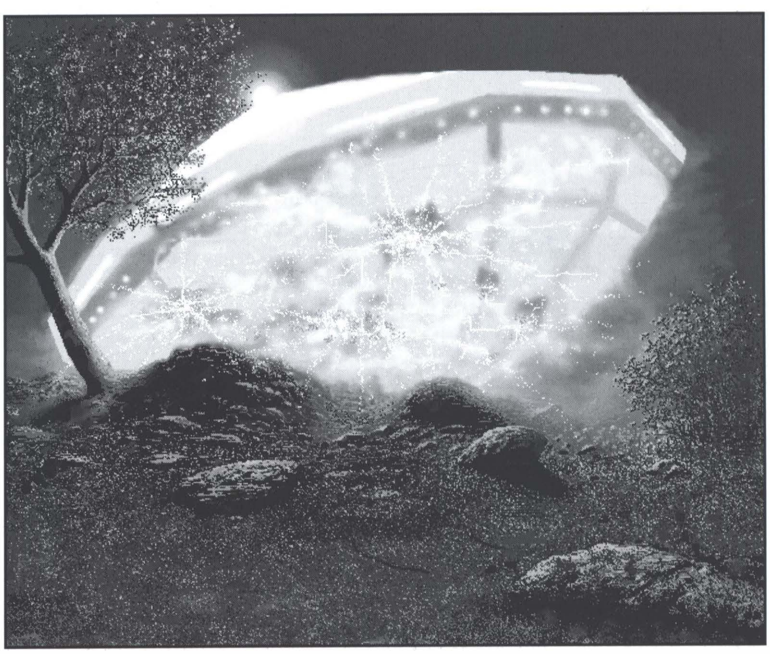

På samme måde som John Burroughs havde svært ved at forbinde objektet med noget kendt, havde Jim Penniston de samme problemer:

"Der var ingen skarp afgrænsning. Det så ikke ud, som om der var rette vinkler på det. Objektet så ud til at være lavet af sort glas, uigennemsigtigt eller sløret. Fartøjet ændrede sig fra sort til farvede lys, uden at man egentlig lagde mærke til det. Farverne gik lige over i hinanden."

Penniston er også sikker på, at han ikke så ufonauter, men han siger, at han bemærkede nogle skygger, der bevægede sig inden i objektet. Måske var det mændenes egne skygger i det intense lys, der gav det indtryk, at der var nogen inden i objektet.

Mændene lå fortsat fladt på jorden omkring seks meter fra objektet. Nu indså CSC-officeren, at hvis fartøjet foran ham havde fjendtlige hensigter, havde de været meget tydelige skydeskiver i flere minutter.

(Tegning: Dezsö Sternoczky)

Han fik også det indtryk, at de ikke var i fare. Penniston huskede sig selv på, at han som senior-efterretnings-officer nu stod over for noget totalt ukendt. Det var hans job at afgøre, hvad der nu skulle gøres.

Der var dog større problemer end blot at betragte det bizarre objekt, som svævede lige over jorden. For både Burroughs og Penniston blev udsat for en kraftig fysisk påvirkning. Jo tættere de kom på objektet, jo voldsommere blev oplevelsen. Det føltes, som om en usædvanlig bølge af fysisk energi fløj gennem skoven.

Som John Burroughs husker det:

"Jo nærmere vi kom på den tingest, jo mere utilpas blev jeg. Det var mere end blot en fornemmelse. Jeg følte det, som om der var statisk elektricitet i luften, og jeg befandt mig ikke godt. Jeg har aldrig følt det på denne måde før. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke det, men det var, som om jeg bevægede mig i slowmotion. Jeg var varm, samtidig med at jeg følte, at mit hår stod lige op i luften. Alt omkring mig bevægede sig meget langsomt. Jeg var ikke sikker på, om jeg havde kontrol over min krop."

Pennistons beskrivelse af disse påvirkninger blev givet uafhængigt af Burroughs. Alligevel er de meget enslydende:

"Luften var fyldt med statisk elektricitet. Man kunne mærke det på huden, da vi nærmede os objektet. Det var, som om alt foregik i slowmotion."

Senere kom han med flere detaljer angående dette, da han erindrede, hvordan han rejste sig med front mod objektet. Han var ikke forberedt på, hvor svært det var. Luften var som en lim, der holdt ham tilbage. Alt foregik meget langsomt, og det var svært at tage de få skridt hen mod objektet. Det føltes som en evighed.

Burroughs tilføjede, at det virkede, som om både tid og rum blev forstyrret tæt ved objektet - som en barriere, der forhindrede, at man kom for tæt på.

Penniston havde kæmpet sig gennem den usynlige barriere helt frem til objektet. Burroughs fulgte efter og kom endda tættere på objektet. Han forsøgte at røre ved det, men kan dog ikke huske alle detaljer.

CSC-officeren siger, at da han nåede hen til en halv meter fra objektet, trådte dets utrolige natur tydeligt frem. På øverste venstre side kunne han se nogle mærker, som var på størrelse med en bils nummerplade - måske 90 cm lang med symboler eller tekst, der var 5-6 cm høj.

"Det, der fascinerede mig," fortæller Penniston, "var, at det sad på objektets glaslignende overflade. Som var det ætset ind i overfladen."

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS 81ST COMBAT SUPPORT GROUP (USAFE)
APO NEW YORK 09755

SUBJECT: Unexplained Lights

13 Jan 81

TO: RAF/CC

1. Early in the morning of 27 Dec 80 (approximately 0300L), two USAF security police patrolmen saw unusual lights outside the back gate at RAF Woodbridge. Thinking an aircraft might have crashed or been forced down, they called for permission to go outside the gate to investigate. The on-duty flight chief responded and allowed three patrolmen to proceed on foot. The individuals reported seeing a strange glowing object in the forest. The object was described as being metalic in appearance and triangular in shape, approximately two to three meters across the base and approximately two meters high. It illuminated the entire forest with a white light. The object itself had a pulsing red light on top and a bank(s) of blue lights underneath. The object was hovering or on legs. As the patrolmen approached the object, it maneuvered through the trees and disappeared. At this time the animals on a nearby farm went into a frenzy. The object was briefly sighted approximately an hour later near the back gate.

2. The next day, three depressions 1 1/2" deep and 7" in diameter were found where the object had been sighted on the ground. The following night (29 Dec 80) the area was checked for radiation. Beta/gamma readings of 0.1 milliroentgens were recorded with peak readings in the three depressions and near the center of the triangle formed by the depressions. A nearby tree had moderate (.05-.07) readings on the side of the tree toward the depressions.

3. Later in the night a red sun-like light was seen through the trees. It moved about and pulsed. At one point it appeared to throw off glowing particles and then broke into five separate white objects and then disappeared. Immediately thereafter, three star-like objects were noticed in the sky, two objects to the north and one to the south, all of which were about 10° off the horizon. The objects moved rapidly in sharp angular movements and displayed red, green and blue lights. The objects to the north appeared to be elliptical through an 8-12 power lens. They then turned to full circles. The objects to the north remained in the sky for an hour or more. The object to the south was visible for two or three hours and beamed down a stream of light from time to time. Numerous individuals, including the undersigned, witnessed the activities in paragraphs 2 and 3.

CHARLES I. HALT, Lt Col, USAF
Deputy Base Commander

Charles Halts rapport om hændelserne i Rendlesham-skoven blev afleveret til det britiske forsvarsministerium den 13. januar 1981, men først kendt af offentligheden to år senere. Desværre har Halt rodet rundt i datoerne i sin rapport. Denne datoforvirring har naturligvis gjort det meget svært at efterforske hændelserne senere, og har sammen med det faktum, at de britiske myndigheder længe løj om dokumentets eksistens, naturligvis givet næring til allehånde sammen-sværgelsesteorier.

Han havde en stærk fornemmelse af, at symbolerne virkede bekendte. Han kunne dog ikke gøre rede for denne fornemmelse og heller ikke genkende dem. De var ligesom skrevet med spejlskrift.

Under denne del af observationen er der et tidsrum, der ikke kan gøres rede for. Burroughs mener, at det kun drejer sig om nogle få minutter, mens Penniston siger, at det måske var 20. Ifølge folkene hjemme på basen, var de to mænd ude på stedet i knapt en time.

Begge observatører kan huske, hvordan objektet forsvandt. John Burroughs fortæller:

"Det ene øjeblik var det der, og i det næste begyndte det at stige op mod himlen og svandt ind til en lille plet. Det var lydløst, og jeg mærkede ikke trykket fra nogen udstødning."

Da objektet forsvandt, vendte alt tilbage til det normale.

Stilheden, der havde hængt over Rendlesham-skoven, forsvandt i samme øjeblik. Det lokale dyreliv eksploderede i en disharmonisk larm. Hjortene kom ud af deres skjul. Fuglene lettede fra grenene og svang sig i vejret. Dette uventede liv slog de to mænd med sådan en styrke, at de stod bomstille.

De så også noget den 26. december

Gordon Levett var meget træt denne aften efter julefesten. Han var ved at lukke sin hund ud i en stor udendørs løbegård. Huset i Sudbourne ligger lige i skovbrynet, ret afsides, så hunden var ikke blot familiens kæledyr, men også en værdifuld vagthund. Alligevel fik både hunden og dens ejer et chok den aften.

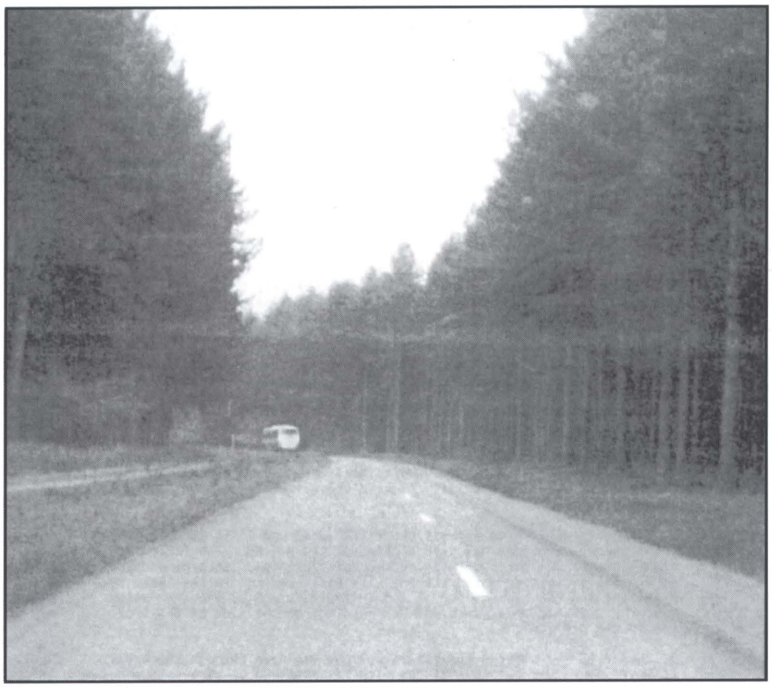
"Jeg blev opmærksom på noget ukendt," skriver Gordon i en beediget erklæring om observationen. Begyndelsen på observationen var meget lig den observation, som Tony Sorrell havde på samme tidspunkt. Tony Sorrell boede nogle få kilometer mod nordvest. Noget ukendt foruroligede begge mænd i allerhøjeste grad.

Gordon fortæller, at hans hund tilsyneladende kiggede ud mod kysten

☞

Ufo-styrt

Rendlesham-skoven har siden 1980 skiftet udseende pga. skovfældning og kraftige storme. Her ses en del af skoven før og efter en orkan i 1987. (Fotos: Larry Warren)

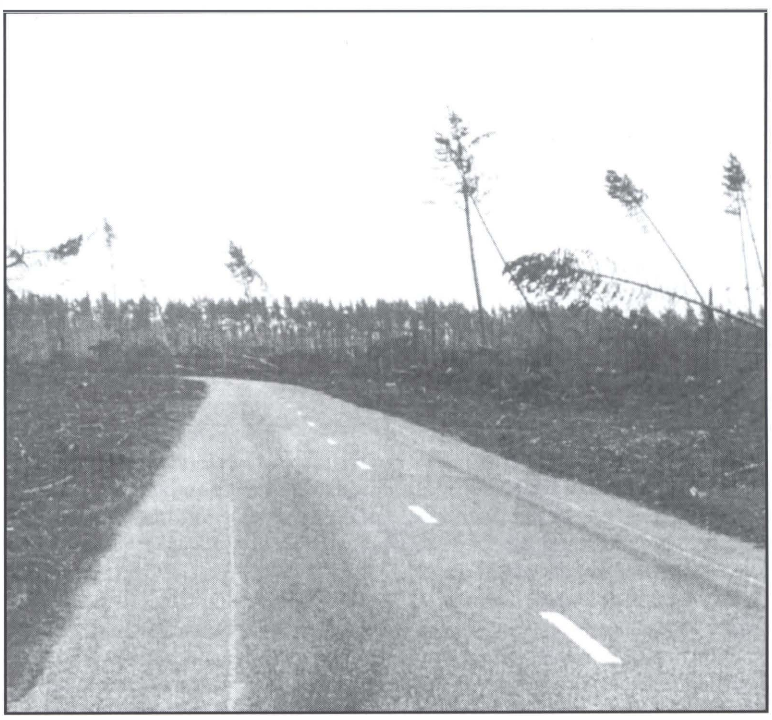
mod nordøst. Han fulgte hundens synsretning og fik øje på et usædvanligt objekt, som glødede med et sælsomt skær. Han sammenlignede tingesten med en meget stor paddehat, selv om hans tegning i rapporten mere ligner en slags trekant eller klokke.

Ufoet dalede ned over dem, før det svævede nogle få sekunder lige over haven i en højde svarende til to gange træernes højde. Kort efter satte ufoet hastigheden op og fløj bort på en måde, som Gordon beskriver således:

"Det forsvandt over skoven mod Butley, Rendlesham-skoven og RAF Woodbridge."

Den følgende dag havde Gordon Levetts hund stadig symptomer efter gårsdagens hændelse. Den gemte sig i hundehuset og ville ikke komme ud. Det var en meget usædvanlig opførsel, da hunden normalt er meget livlig. Hunden kom sig aldrig, og den var syg nogle dage, før den efter en uges tid døde. En dyrlæge foreslog, at den var blevet forgiftet, da der ikke var nogen synlige tegn på sygdom.

Da objektet forsvandt ud af Gordon Levetts synsfelt den aften, fløj det over Rendlesham-skoven. I den samme store skov havde David Roberts og hans veninde en hyrdetime langt fra nysgerrige blikke. De havde parkeret bilen på en smal vej mellem Orford og Woodbridge.

Jorden begyndte virkelig at brænde under dette kærestepar.

"Vi så pludselig et intenst hvidt lys komme ned mod os," fortalte David. "Det lignede en stor ellipse og var fuldstændig lydløst. Min veninde blev bange og forlangte, at vi forlod stedet øjeblikkeligt. Så vi kørte bort i en fart. Objektet lyste stadig gennem trækronerne, da vi kørte væk."

En anden observatør befandt sig inde på Bentwaters Air Force Base på det samme tidspunkt. Det var Michael Simms, som ikke var ansat i militæret, men søn af en USAF officer på basen. Han var denne aften sammen med to venner, da de så lyset over skoven.

"Det var et enormt objekt dækket af lys," fortalte han senere. "Det virkede, som om det hypnotiserede os. Så satte det hastigheden op og fløj bort. Vi forsøgte at følge efter det gennem skoven, men det var for hurtigt. Så delte det sig i tre dele, der forsvandt i hver sin retning."

"De gætter aldrig, hvad der skete i nat!"

Fredag den 26. december kl. 5.30 - kun tre timer efter nattens ufo-observationer - mødte oberstløjtnant Charles Halt på arbejde på Woodbridge-basen. Han blev mødt af den vagthavende, der med et smil sagde: "De gætter aldrig, hvad der skete i nat!"

Charles Halt havde intet hørt om nattens begivenheder, men fik nu historien, så godt den nu var kendt. Der stod intet om hændelserne i logbogen, så Halt indskærpede over for den vagthavende, at der straks blev gjort notater om sagen, da den måske havde betydning.

Halt fik senere at vide af oberst Ted Conrad, at der var fundet "landingsmærker" på observationsstedet, og at det engelske politi havde været på stedet. Mere skete der ikke om fredagen.

Natten mellem den 27. og 28. december

Næste aften, lørdag den 27. december, blev der afholdt julefest i Woody's på Woodbridge basen. Officerer med hustruer - omkring 40 i alt - festede. Imens skete der igen noget ved East Gate...

En patrulje under ledelse af Greg Battrom så mærkelige lys på himlen.

"De lignede ikke flylys, vi havde set før," fortalte Battrom senere. Ly-

sene forsvandt, og ikke langt fra det sted, hvor lysene sidst blev set, var der en lysning, hvor patruljen kunne skimte noget, som måske var ild. Patruljen nærmere sig lyset, der tilsyneladende befandt sig samme sted som lysfænomenet den 26. december. Lyset var omgivet af en tåge og afgav en summende lyd. Patruljen kontaktede straks løjtnant Bruce Englund (Security Chief), og nu tog begivenhederne fart.

Klokken 22.30 afbrød Englund julefesten på Woody's og bad om at tale med Conrad og Halt.

"Den er tilbage!" sagde han stakåndet.

"Hvad er tilbage?" spurgte Halt rådvild.

"Ufoen," svarede Englund. Hvorefter han forklarede, hvad han og patruljen havde observeret.

Charles Halt besluttede straks at tage ud i skoven sammen med fire mænd og én gang for alle finde ud af, hvad der egentlig foregik dér.

Charles Halt medbragte en geigertæller til måling af evt. radioaktiv stråling samt en båndoptager, radioudstyr og adskillige projektører.

Da gruppen nærmede sig lyset i skoven, var der flere gange problemer med både radiokommunikationen og projektørerne. Det var sket før, men i den anspændte atmosfære, gav disse tekniske problemer anledning til bekymring.

Charles Halt fortæller:

"Det store, røde lys pulserede. Det så ud, som om der dryppede flydende metal fra lyset og ned på skovbunden, men jeg kunne ikke finde noget

☞

Sagens dokumenter

Halts rapport:
Den 13. januar 1981 skrev oberstløjtnant Charles Halt en kort rapport om observationerne ved Bentwaters/Woodbridge. Det skete på opfordring fra Squadron Leader Donald Moreland, og rapporten blev sendt til det britiske forsvarsministerium (MoD). Britiske ufologer hørte rygter om rapportens eksistens og forsøgte forgæves at få den udleveret af MoD.

I juni 1983 blev Halts rapport overraskende nok offentliggjort i USA - efter at Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) havde begæret den udleveret af de amerikanske myndigheder i henhold til loven om offentlighed i forvaltningen (FOIA).

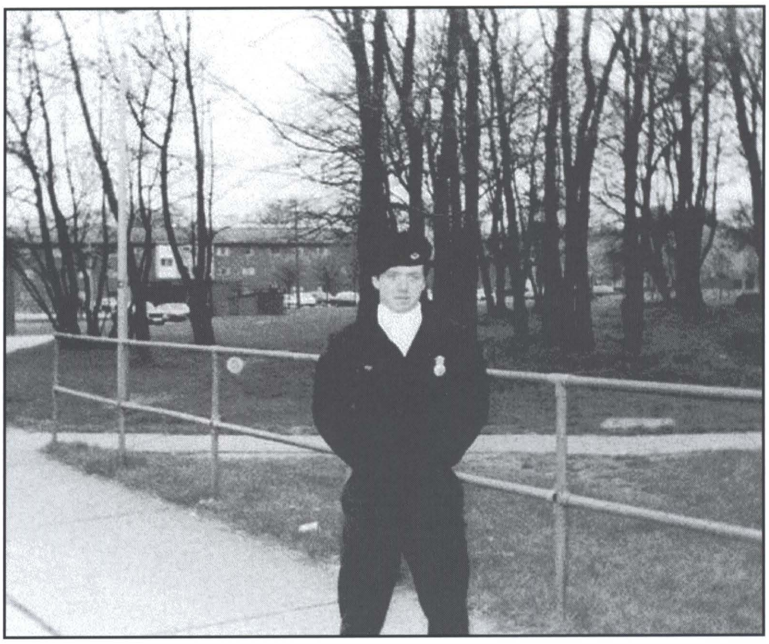
Halts båndoptagelse:
Under begivenhederne den 27.-28. december medbragte Charles Halt en båndoptager, og med jævne mellemrum indtalte han sine indtryk, måleresultater, observationer m.m. på båndet. Båndoptagelsen spænder over en periode fra lige efter midnat søndag den 28. december til omkring kl. 4 om morgenen. En sekvens på omkring 18 minutter rummer de mest dramatiske liveoptagelser, der nogensinde er optaget under en ufoobservation på engelsk jord.

Nye skriftlige erklæringer:
I foråret 1998 dukkede der pludselig nye oplysninger op i sagen i form af skriftlige vidneerklæringer og Charles Halts håndskrevne noter i sagen.

Barry Greenwood, leder af CAUS, samt Richard Hall, formand for Fund for UFO Research (FUFOR), er i besiddelse af dokumenterne, og har udleveret kopier til den britiske ufolog James Easton. I marts 1998 offentliggjorde han på Internettet citater fra de skriftlige erklæringer i artiklen "Rendlesham Unravelled". Heri fremgår det, at der foreligger hidtil tilbageholdte og afslørende rapporter fra følgende personer:

- Fred A. Buran, 81st Security Police Squadron
- Airman First Class John Burroughs, 81st Security Police Squadron
- Airman Edward N. Cabansag
- Master-Sergeant J.D. Chandler, 81st Security Police Squadron
- Staff-Sergeant Jim Penniston, 81st Security Police Squadron

Ufo-styrt

Larry Warren fotograferet i marts 1981. Larry påstår, at der under RAF Bentwaters/ Woodbridge er et kæmpe underjordisk anlæg, som rummer mange hemmeligheder. Dette er dog ikke bekræftet fra anden side, ligesom der heller ikke findes dokumentation for, at Larry og de andre soldater, som skulle have overværet en nærkontakt på Capel Green, blev ført ned i dette underjordiske anlæg, forhørt og udsat for pression.

på jorden. Jeg kunne simpelthen ikke tro, hvad jeg så - ingen af os kunne. Her stod jeg, en officer der plejer at afvise sådanne sager og prøver at forklare dem, og nu stod jeg midt i noget, som jeg ikke kunne forklare. Pludselig eksploderede lyset og delte sig i 3-5 hvide objekter, der hurtigt forsvandt.

Da vi gik ud af skoven, så vi tre objekter på himlen. De bevægede sig uregelmæssigt i skarpe vinkler og med meget stor fart.

Jeg blev ved med at kalde kommandoposten over radioen. Jeg ville vide, om de kunne se noget på radarskærmen. Et af objekterne på himlen sendte stråler - lysstråler eller energistråler - ned mod jorden. Samtidig kunne jeg høre over radioen, at andre også talte om stråler, der kom ned mod basen fra himlen."

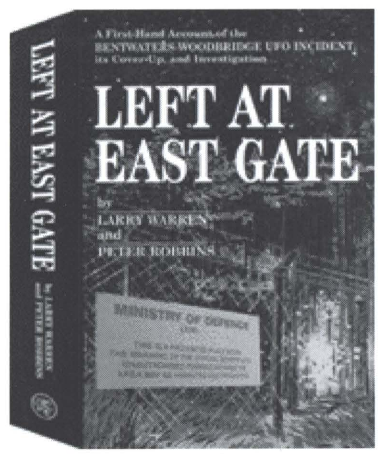
Halt og hans patrulje befandt sig i skoven fra midnat til omkring klokken 4 om morgenen. De undersøgte "landingsstedet", hvor de fandt tre aftryk i jorden. Aftrykkene dannede en ligesidet trekant. Desuden viste geigertælleren en svagt forøget baggrundsstråling, ligesom der så ud til at være skrabemærker på grantræerne omkring landingsstedet samt ødelagte trækroner.

Under opholdet i skoven indtalte Halt sine indtryk, måleresultater, observationer m.m. på den medbragte båndoptager. En sekvens på omkring 18 minutter rummer de mest dramatiske live-optagelser, der nogensinde er optaget under en ufoobservation i England.

Båndoptagelsen samt den kortfattede rapport, som Halt skrev to uger senere, udgør i dag de to vigtigste beviser på, at der faktisk skete noget usædvanligt i Rendlesham-skoven denne decembernat i 1980.

Når fantasien løber løbsk

I juni 1983 blev Halts rapport om hændelserne offentliggjort, og kort efter begyndte fantastiske detaljer i sagen at dukke op. De stammede især

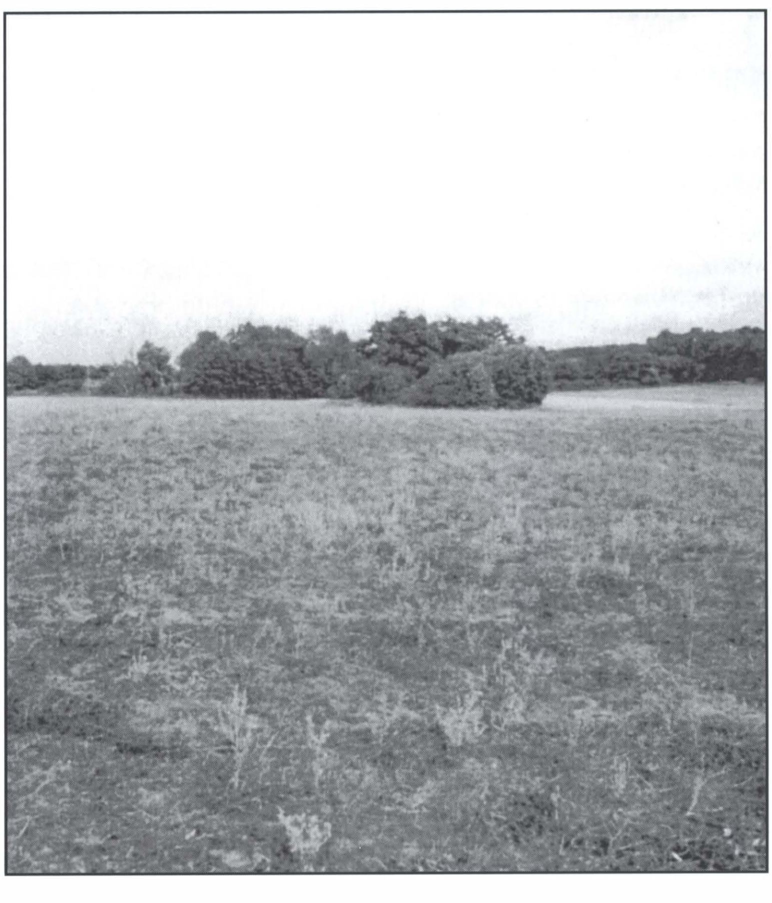

fra en anonym kilde med dæknavnet Art Wallace. Senere trådte han offentligt frem under sit rigtige navn, Larry Warren.

Larry Warren var i 1980 som 19-årig udstationeret på RAF Bentwaters/Woodbridge. Og efter eget udsagn blev han omkring midnat den 27.-28. december sammen med mange andre soldater (20-40) sendt ind i Rendlesham-skoven med kraftige projektører.

Larry Warren påstår, at der ikke blot blev set et kraftigt rødt lys i Rendlesham-skoven, men at der faktisk landede et objekt bemandet med tre små væsner, som svævede i en slags lysstråle. Fartøjet var beskadiget, men blev repareret, og væsnerne kommunikerede med basens kommandant. Hele sceneriet blev filmet af flere fotografer fra flyvevåbnet.

Larry Warrens beretning rummer

Larry Warren fortæller, at objektet landede i et område kaldet Capel Green. Sådan så det ud i 1995. (Foto: Peter Robbins)

mange flere fantastiske aspekter, end der er plads til at nævne her. Et af problemerne ved Larrys historie er blot, at ingen af de andre involverede vidner kan huske, at Larry Warren var med inde i Rendlesham-skoven den pågældende nat. Desuden er mange af detaljerne i Warrens historie først kommet frem, efter at han har været under regressions-hypnose!

I 1997 udgav Larry Warren den murstenstykke bog "Left at East Gate", der giver hans helt specielle version af Rendlesham-mysteriet. Bogen er skrevet sammen med Peter Robbins, der er en god ven af en vis Budd Hopkins - manden der har fået millioner af amerikanske kvinder til at fortælle om deres ufobortførelses-oplevelser!

Hvad der virkelig skete

Der er i de forgangne 18 år udklækket utallige teorier om, hvad der egentlig skete disse decemberdage i Rendlesham-skoven. Udover at det naturligvis *kan* have været et fremmed rumskib på skovtur, er følgende forklaringer i tidens løb blevet fremlagt:

• Et atombevæbnet missil fra et amerikansk fly blev tabt i skoven og bjærget.
• Et fly, en tophemmelig helikopter eller et ubemandet, fjernstyret eksperimentalfly styrtede ned i skoven.
• En eller flere spionsatellitter blev bjærget.
• En russisk satellit blev skudt ned med det "stjernekrigs"-udstyr, som angiveligt blev afprøvet ved Orford Ness (øst for Woodbridge/Bentwaters-basen) som led i daværende præsident Ronald Reagans DSI-projekt (populært kaldet "Stjernekrigsprojektet").
• Det amerikanske militær testede et "psykotronisk våbensystem". Dette våben udsendte en kraftig elektromagnetisk stråling, som påvirkede visse dele af hjernen og dermed fremkaldte hallucinationer. De udkommanderede soldater var i så fald forsøgskaniner.

Alle disse forklaringer medfører også, at USAF og MoD (det britiske forsvarsministerium) havde brug for at skjule, hvad der virkelig skete. De militære myndigheder skulle med andre ord have haft en interesse i at sprede rygter og puste liv i de vilde ufohistorier.

Allerede kort efter at hændelserne i Rendlesham-skoven blev kendt, fremlagde ufoskeptikeren Ian Ridpath sin forklaring. Han påviste, at lyset fra fyrtårnet ved Orford Ness samt Shipwash fyrskibet kan ses gennem træerne i skoven og i nøjagtig de retninger, som vidnerne har angivet for ufoet. Desuden har lokale skovarbejdere gentagne gange sagt, at de tre aftryk eller huller, som blev fundet ved "landingsstedet", helt sikket var frembragt af kaniner. Der er mange af dens slags huller i skoven. Og mærkerne på træerne kunne meget vel stamme fra de maskiner, som blev anvendt til træfældning.

Penniston, Burroughs og Halt har hele tiden hårdnakket afvist, at de lod sig narre af lyset fra et fyrtårn og et fyrskib. Men selv Jenny Randles, der meget gerne vil tro, at der virkelig skete noget meget mystisk i skoven, må i sin bog "UFO crash landing?" indrømme, at fyrtårnsforklaringen må tages i betragtning. Hun har selv besøgt observationsstedet flere gange og set lyset fra fyrtårnet skinne mellem træerne. Hun indrømmer, at når hun tog tid på fyrtårnets blink, passede intervallerne perfekt med båndoptagelsen, hvor Halt beretter om det blinkende lys! I bogen skriver Jenny Randles:

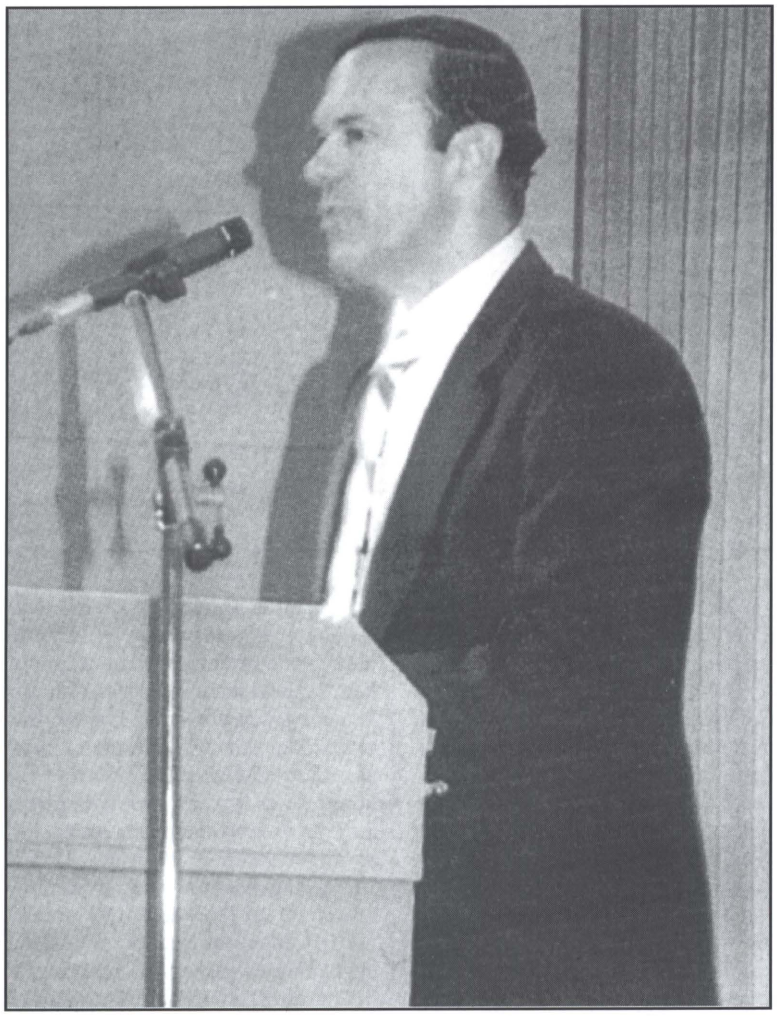
"Helt ærligt. Første gang jeg så fyrtårnet om natten, blev jeg 80% overbevist om, at dét var forklaringen. Da jeg så hørte Halts båndoptagelse, steg denne overbevisning til 90%."

Randles tilføjer dog, at det der alligevel får hende til at afvise fyrtårnsforklaringen er hendes lange samtaler med førstehåndsvidner som fx John Burroughs.

I marts 1998 dukkede der imidlertid helt nye oplysninger op - som i høj grad sætter spørgsmålstegn ved begivenhedsforløbet, som det i dag gengives af Burroughs, Penniston m.fl.

Det har hele tiden stået klart, at der i Rendlesham-sagen måtte være andre dokumenter end Halts rapport fra 13. januar 1981, og nu er de oprindelige skriftlige erklæringer samt Halts håndskrevne noter, som dannede grundlag for rapporten til MoD, dukket op og offentliggjort i uddrag af James Easton på Internettet.

De "nye" dokumenter afslører, at der er stor forskel på Pennistons og Burroughs' første vidneforklaring til Halt, og de dramatiske versioner de siden har givet under interviews på tv. Fx fortæller Penniston i dag, at han gik rundt om det landede objekt og rørte det. Men i sin første vidneforklaring (fra januar 1981) til Halt skrev han:

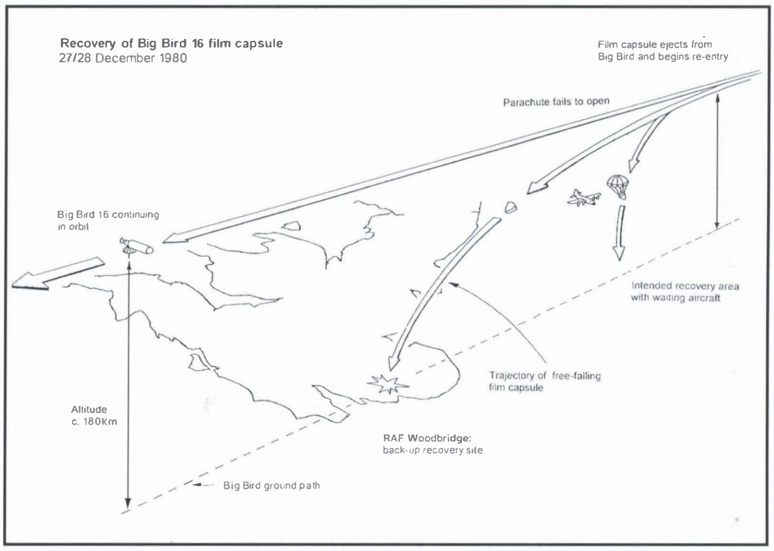

Charles I. Halt begyndte sin karriere i USAF i 1964. I 1980 blev han Deputy Commander og i 1984 forfremmet til oberst og Commander for RAF Bentwaters/ Woodbridge. Han gik på pension i 1992 og har siden da deltaget i mange ufokonferencer og fortalt om sin ufooplevelse i Rendlesham-skoven. Ifølge Jenny Randles skriver han i øjeblikket på en ufobog, som udkommer senere i 1998.

☞

Ufo-styrt

Alan Akeroyd mener, at det følgende kan være forklaringen på begivenhederne i Rendlesham-skoven:
"Big Bird 16" var en amerikansk spionsatellit opsendt fra Vandenberg Air Force Base i Californien onsdag den 18. juni 1980. Big Bird havde seks filmkapsler om bord, og 67th Aerospace Rescue and Recovery Squadron (ARRS) på RAF Woodbridge var i 1980 en af de enheder, som skulle opsamle filmkapslerne, når de blev udløst fra satellitten og dalede mod jorden i faldskærm.
Natten mellem den 27. og 28. december 1980 fløj Big Bird 16 i en bane over Nordpolen og det nordlige Norge med 27.000 km/t, da den som planlagt udløste én af filmkapslerne. Ude over Nordsøen ved Doggerbanken ventede flere Lockheed HC-130 Hercules fly og en gruppe HH-53 helikoptere på at samle filmkapslen op, når den dalede ned eller landede på havet.
Desværre skete der en fejl med kapslens faldskærm, og kapslen fortsatte sit fald i en langstrakt bane og landede i Rendlesham-skoven tæt på landingsbanen ved RAF Woodbridge. Folk fra ARRS skyndte sig ind i skoven for at finde den værdifulde kapsel.
Hverken USAF eller MoD ville have afsløret, at hemmelige filmkapsler fra spionsatellitter bjærges i dette område, så en ufo-dækhistorie, blev straks sat i omløb. Forskellige observationsdatoer og modsigende angivelser af nedslagsstedets placering skabte yderligere forvirring.

"Vi var omkring 50 meter fra det ...det var det tætteste, jeg på noget tidspunkt kom objektet."

Dokumenterne afslører også, at Cabansag hele tiden var sammen med Penniston og Burroughs, og at de jagtede et "mystisk lys" nogle kilometer gennem skoven, indtil de indså, at de faktisk havde forfulgt lyset fra et fyrtårn.

Burroughs skriver:

"Vi nåede frem til et hegn mellem skoven og den åbne mark, og vi kunne se lyset nær en gård. Vi klatrede over hegnet og styrede lige imod de røde og blå lys, som pludselig forsvandt. Da vi endelig nåede frem til gården, kunne vi se en roterende lysstråle, så vi gik imod den. Vi fulgte den ca. 2 miles, før vi opdagede, at den kom fra et fyrtårn."

Cabansag skriver:

"Da vi gik ind i skoven, var de blå og røde lys ikke synlige længere. Kun lyskeglen blinkede stadig. Vi regnede ud, at den måtte komme fra et sted bag skoven, eftersom vi intet så, da vi gik gennem skoven. Vi kunne se et lysskær nær lyskeglen, men da vi kom nærmere, opdagede vi, at det var lyset fra et hus. Da vi var nået igennem skoven, troede vi, at det var en flyulykke. Det troede CSC (Center for Security Control) også. Men vi gik og løb omkring 2 miles, indtil vi nåede til et punkt, hvor vi kunne regne ud, at det, vi forfulgte, bare var lyset fra et fyrtårn i det fjerne. Vores rute gennem skoven og marken var en ret linje, lige mod lyset."

I bygning 679 sad Frank A. Buran fra CSC og havde radiokontakt med mændene i skoven. Han skriver i sin rapport fra 2. januar 1981:

"Staff-Sergeant Penniston rapporterede, at de nærmede sig 'objektet', og pludselig fortalte han, at de var gået forbi det og nu så mod en lyskegle, som befandt sig i samme retning som de andre lys...Omkring kl. 3.54 afbrød jeg efterforskningen og gav folkene ordre til at vende tilbage til deres normale arbejde på basen."

Cabansag bekræfter Burans udsagn med ordene:

"Vi informerede CSC om, at lysstrålen var længere væk, end vi havde troet, så CSC afsluttede vores efterforskning."

Fra et skrivebord her i Danmark er det naturligvis ikke muligt at afgøre, hvad der virkelig skete i Rendlesham-skoven mellem jul og nytår i 1980. Men meget tyder i dag på, at forklaringen kan være meget jordnær. Det vil de kommende måneder måske give svar på, når de tidligere hemmeligholdte vidneudsagn forhåbentlig offentliggøres i deres fulde længde. ❑

Kilder:

Alan Akeroyd: *Rendlesham Forest: December 1980. Did the Americans drop a satellite on Suffolk? Rendlesham Forest, 27/28 December 1980.* Rapport fra august 1996 på Internettet.
Email: alan.akeroyd@libraries.camcnty.gov.uk

Bentwaters/Woodbridge ufo case - Closed, or not?, CNI News, Vol. 4, No. 6, Part 1, May 16, 1998.

Richard Conway: *The Rendlesham Forest Incident*, i "Alien Encounters", November 1997.

James Easton: *Rendlesham 1997. New Testimonies Suggest UFO Encounters Very Real*, i "The Unopened Files", Autumn 1997, no. 4.

James Easton: *Rendlesham Unravelled.* En rapport fra 1. marts 1998 offentliggjort på Internettet på adressen: ourworld.compuserve.com/homepages/pulsar/

Dale D. Goudie: *Transcript of the Rendlesham Forest Tape.* Dokument på cd-rom'en "UFOs. Just The Facts", Sky Creative 1997.

Jenny Randles: *UFO Crash Landing? Friend or Foe?*, Blandford 1998, 224 sider, illustreret. £ 9,99.

Jenny Randles: *Towards the truth in Rendlesham*, i "Northern UFO News", no. 178, Winter 1998.

Jenny Randles: *Rendlesham Returns*, i "Northern UFO News", no. 179, June 1998.

Jenny Randles: *Rendlesham Forest: What do you think?* i "UFO Times", Dec/Jan/Feb 1996/7.

Jenny Randles: *Seeing the forest for the trees: New twist in the Bentwaters Case*, IUR, Summer 1998, vol. 23, no. 2.

Larry Warren og Peter Robbins: *Left at East Gate*, Michael O'Mara Books Limited 1997, 490 sider, illustreret. £ 15,99. Bogen findes også på cd-rom udgivet af Software Sculptors/Binary Media Works 1997, £ 19,95/ US$ 29,95.

De citerede afsnit fra bogen *UFO Crash Landing? Friend or Foe?* er oversat af Flemming O. Rasmussen.

Kort fortalt

Engelsk forskning

En ny engelsk gruppe har set dagens lys. Det er gruppen TRUTH, der er en forkortelse af "Totton Researchers of Ufology Theory and History". Det specielle ved denne gruppe er, at den består af en gruppe studerende ved universitetet i Totton, der bl.a. arbejder med forskning inden for det psykologiske område. SUFOI har indledt et samarbejde med gruppen. ❑

/pa

Skeptikere mødtes i Tyskland

Skeptiker-organisationen CSICOP afholdt i juli for anden gang en verdenskongres, der fandt sted ved universitetet i Heidelberg, Tyskland. Programmet omhandlede bl.a. dommedagsprofetier og naturmedicin, og man kunne på konferencen høre markante skeptikere som Elizabeth Loftus og Paul Kurtz. ❑

/pa

Natligt mareridt

"Jeg lå på sengen og kunne ikke røre mig. Noget trak dynen væk fra mig, og jeg kunne lige løfte hovedet lidt for at se, hvad det var. Dér ved siden af sengen var nogle små underlige væsener, der trak i dynen. Jeg var rædselsslagen."

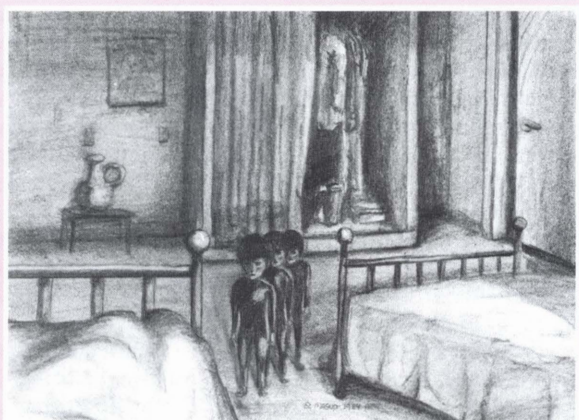
En sådan beretning lyder meget bekendt for ufo-forskere. Det er en typisk indledning til en bortførelsesberetning, hvor vidnet derefter bliver taget om bord i et rumskib (se fx beretningen om Linda Cortile i UFO-Nyt 1/98).

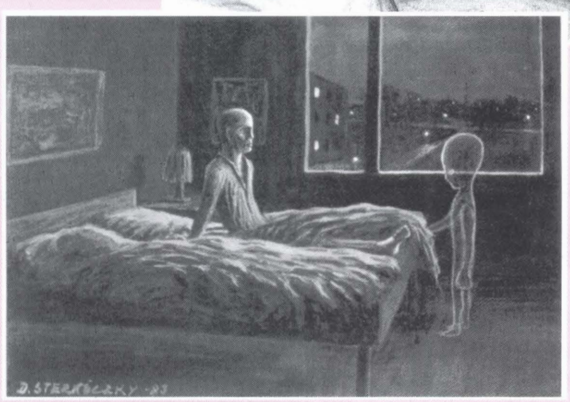
Derudover er det en typisk beretning fra mennesker, der oplever "søvn-paralyse" - en speciel bevidsthedstilstand man kan opleve, når man er ved at falde i søvn eller vågne op. Man er både paralyseret (kan ikke bevæge sig), vågen og har levende drømme på samme tid. Denne specielle type oplevelse kan ramme alle, men nogle mennesker er hyppigt plaget af søvn-paralyse.

Ovenstående beretning er faktisk hentet fra en diskussionsklub på Internettet, hvor emnet er søvn-paralyse. Mange beretter her om deres egne oplevelser, og således er også denne beskrivelse hentet fra det virkelige liv (dog er visse detaljer udeladt).

Det interessante er imidlertid ikke selve beretningen, men at hele oplevelsen samtidig blev filmet med et videokamera. Ofte går debatten nemlig på, hvad der virkelig sker under disse anfald af søvn-paralyse, og en af personerne besluttede i en periode at have et videokamera kørende for at filme et tilfælde af søvn-paralyse. Det lykkedes til sidst!

(Tegning: El Magno)

(Tegning: Deszö Sternoczky)

Og hvad viste filmen fra videokameraet så? Intet! Hele oplevelsen - inklusive dynen der blev trukket væk, de små væsener og resten af oplevelsen - foregik ene og alene inde i vidnets hoved. Men oplevelsen var ikke desto mindre så levende for vidnet, at han virkelig opfattede den som en fysisk realitet.

Et eller andet sted i denne historie ligger der en ledetråd begravet for de forskere, der mener, at masser af mennesker bliver bortført af rumskibe om natten. Og ledetråden er ikke engang særlig dybt begravet! ❑

/pa

Norsk polarforsker om sin ufo-observation

For godt 20 år siden, i vinteren 1976/77 eller 1977/78, observerede den kendte norske polarforsker Monica Kristensen Solås et ufo-fænomen under sit ophold på en forskningsstation på Svalbard (se UFO-Nyt 3/97).

Monica Kristensen Solås fik fra et vindue på forskningsstationens kontor øje på et cirkelrundt lys, måske nogle meter i diameter. Det fløj rundt over den nærliggende isbræ nogle hundrede meter over isen. Monica Kristensen skyndte sig udenfor og så nærmere på den cirkelrunde skive af lys, der til sidst fløj bort over den nærliggende fjord.

Det mest spændende var måske også i denne sammenhæng, at lysfænomenet blev registreret på film i et såkaldt All-Sky kamera monteret på forskningsstationens tag. Filmen blev fremkaldt af Nordlysobservatoriet, der nogle måneder senere sendte filmen op til forskningsstationen med en bemærkning om, at et lys skærer tværs hen over nederste del af et af billederne. Og Nordlysobservatoriet havde ikke noget bud på, hvad det var.

Vor kollega i UFO-Norge, Ole Jonny Brænne, har tidligere forsøgt at få uddybende kommentarer fra Monica Kristensen Solås, der i dag er chef for Norges Meteorologiske Instituts Nordnorske afdeling i Tromsø. Han forsøgte også med en henvendelse til Nordlysobservatoriet at få yderligere oplysninger, også om den gamle All-Sky-optagelse. Men henvendelserne har hidtil været forgæves.

Monica Kristensen Solås fik imidlertid stor presseomtale i forbindelse med afholdelsen af en kongres i Ingeniørernes Hus i Oslo den 3. oktober 1997. Det var ifølge pressen en ufo-kongres, men titlen var "2nd Scandinavian Conference of Extraterrestrial Intelligence and Human Future", så temaet var ligesom lagt på forhånd for de næsten 400 tilhørere.

Den kendte polarforsker åbnede kongressen og fortalte til pressen i forbindelse med åbningen detaljeret om sin ufo-observation. Om filmen fortalte hun, at den desværre aldrig blev grundigt undersøgt. Hun mente endvidere, at forskerne må komme ufologerne i møde:

"Det drejer sig jo om mennesker, som gerne vil have en dialog om fænomener, der rapporteres over hele verden."

Den måde, disse udtalelser blev gengivet på bl.a. i dagbladet VG, fik Ole Jonny Brænne samt Kjetil Kjemsmo op på barrikaderne. Kjetil Kjemsmo er medarbejder ved foreningen "Skepsis" og studerer astrofysik ved Universitetet i Oslo.

Sammen skrev de en artikel i bladet UFO (3/4-1997), hvor de gjorde op med den forestilling, at fx ufoer er et tabuemne, som astronomer skulle have en irrationel frygt for at diskutere.

De påpegede, at medierne (specielt VG) præsenterede artikler med stærkt antividenskabelige udtryk, og at Monica Kristensen Solås desværre blev brugt (og misbrugt) i denne sammenhæng.

Polarforskeren har efterfølgende i "Dagbladet" den 4. oktober 1997 skrevet en kronik, hvor hun har klargjort sit syn på tingene. Og efter dette indlæg vil ingen kunne drage hendes videnskabelige seriøsitet i tvivl.

VG (3. oktober 1997) spurgte også polarforskeren om hendes syn på ikke-jordisk liv.

"Set ud fra antallet af stjerner og planeter i verdensrummet, er det statistisk umuligt, at vi er alene. Et andet spørgsmål er imidlertid, om nogen kan nå at komme til Jorden. Dér er jeg mere tvivlende, eftersom afstandene er så enorme, selv fra den nærmeste stjerne," sagde Monica Kristensen Solås. ❑

Ole Henningsen

Ny debat om Roswell-fotos

I juli 1947 tog fotografen James Bond Johnson fire fotos af noget materiale, der angiveligt var blevet fundet på en mark ved Roswell. Materialet er for nogle et af hovedargumenterne for, at der styrtede et rumskib ned ved Roswell i 1947.

Nogle påstår, at materialet var blevet udskiftet med almindeligt materiale fra en vejrballon, da det blev vist frem ved et pressemøde. Andre hævder modsat, at materialet ved pressekonferencen faktisk *var* det mystiske nedfald.

Igennem de seneste måneder er James Bond Johnson trådt frem og har hævdet, at han på nogle forstørrelser af sine fotos har fundet mystiske symboler og andre forhold, der skulle bevise, at materialet faktisk stammer fra et rumskib og ikke en vejrballon.

Han forsøger nu at overbevise verden om, at han har ret. Men desværre er han stort set den eneste person, der kan se disse "mystiske ting" på forstørrelserne af fotografierne. Jesse Marcel Junior, der selv så det nedfaldne materiale i 1947, siger:

"Jeg ser ingen symboler på dette foto...det eneste, jeg kan se, er foliopapir og noget, der ligner træstykker...det er ikke det, jeg så i 1947."

Adskillige andre har nøje undersøgt fotografierne, herunder Michael Lindemann fra CNI News og forskere fra Fund for UFO Research. Ingen synes dog, at forstørrelserne viser noget særligt. Michael Lindemann mener højst at kunne se nogle underlige markeringer på noget træ, men at kalde det "symboler" mener de fleste er en overdrivelse. ❑

lpa & CNI News

NASA vil undersøge antityngde udstyr

Den russiske videnskabsmand Eugene Podkletnov hævdede i 1996, at han og nogle kolleger ved Tampere Universitet i Finland havde udviklet udstyr, der tilsyneladende kunne formindske tyngdekraften, så nogle genstande, der blev holdt over udstyret, vejede 2 pct. mindre end normalt.

Podkletnovs påstande er tidligere lækket til et anset engelsk videnskabeligt tidsskrift, hvor de umiddelbart skabte sensation. Men af ukendte årsager trak han sine oplysninger tilbage, hvilket fik mange til at tro, at de var grundløse. Forskerne ved NASA's Marshall Space Flight Center i Huntsville, Alabama, er tilsyneladende interesserede i Pedklevnovs arbejde. Men efter at have forsøgt at genskabe hans påståede eksperimenter uden held, besluttede de, at det bedste var at hente Pedkletnov til USA.

Ifølge avisen Columbus Dispatch ankom NASA-folkene sammen med Pedklevnov til Columbus, Ohio, den 7. maj for at tale om antityngde med forskere fra firmaet Superconductive Components.

"For ti år siden ville fysikerne have sagt, at den slags hører hjemme i Star Trek - det kan ikke lade sig gøre," siger Ron Koczor, direktør ved NASA's Space Science Laboratory ved Marshall Space Flight Center. "Men hvis Eugenes arbejde kan genskabes her, vil det fuldstændig ændre vores verden."

Selv om Pedklevnov sagde, at hans udstyr kun reducerede tyngdekraften med 2 pct., er det ifølge videnskaben et gennembrud i forskningen. Albert Einstein mente - men kunne ikke bevise - at det skulle være muligt at skabe et skjold mod tyngdekraften. Hvis det kan lade sig gøre - selv kun ganske lidt - vil det radikalt ændre den måde, hvorpå fly og raketter flyver, og den måde hvorpå man transporterer tunge objekter.

Men endnu er det ikke lykkedes for forskerne at kopiere Pedkletnovs resultater, og Pedkletnov siger selv, at han ikke ved, hvorfor hans eksperiment virkede.

"Det er et helt nyt område inden for forskningen," siger han. "Vi forstår ikke alt. Det er fysik, kemi, keramisk teknik, elektronisk forskning og meget mere."

Kernen i Pedkletnovs eksperiment var en 30 cm superledende keramisk skive, der roterede meget hurtigt i en beholder med flydende kvælstof. Han siger, at alle de genstande, der blev anbragt over den roterende skive, mistede en del af deres vægt.

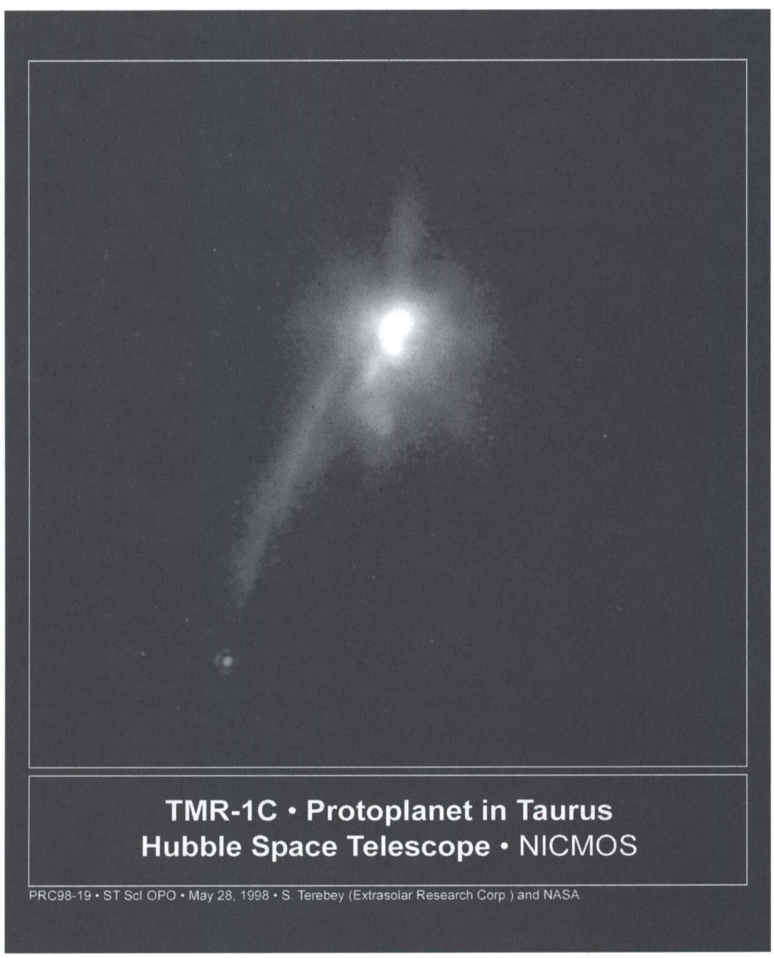
NASA tilbød i februar Superconductive Components i Columbus 70.000 dollars, hvis firmaet kunne genskabe en af Podkletnovs keramiske skiver.

Hvis eksperimentet med den første skive viser sig lovende, vil firmaet ifølge James Gaines, vicedirektør i Superconductive Components, få flere penge.

"Da hans ideer først blev spredt via Internettet, forsøgte i hundredevis af mennesker at kopiere dem," fortæller Gaines. "Nu er der kun dem med rigtig mange penge tilbage." ❑

Kilder:
CNI News, Vol. 4, No. 6, 16. maj 1998
Columbus Dispatch, 8. maj 1998
Oversættelse: *l-for*

En planet fødes?

Dette billede er taget af Hubble-rumteleskopet den 4. august 1997 og viser måske opdagelsen af den første planet uden for vores solsystem. Den store lysklat i billedets midte er nydannede stjerner og en enorm gas- og støvtåge. Nederst til venstre ses imidlertid en lysplet, som ifølge astronomerne er for svag til at være en stjerne, men kan være begyndelsen til en planet adskillige gange tungere end Jupiter. Afstanden mellem protoplaneten (med navnet TMR-1C) og gas- og støvtågens midte er 1.400 gange afstanden mellem Jorden og Solen. (Foto: Susan Terebey, Extrasolar Research Corp., og NASA)

NASA beordrer tre døgns tavshed

Ifølge Los Angeles Times den 14. maj 1998 beordrede NASA de astronomer, der havde opdaget en ny asteroide, til tavshed i tre døgn. Det skete angiveligt af frygt for en utilsigtet dommedags-panik, der let kan opstå ved oplysninger om, at en asteroide eller komet krydser Jordens bane. NASA ønskede, at oplysningerne skulle dobbeltkontrolleres og bekræftes, før de blev offentliggjort.

Den nye procedure har til hensigt at hindre den panik, som kan opstå efter fejlagtige rapporter om såkaldte "dommedagssten". Det skete fx i marts, da astronomer fortalte, at asteroide 1997XF11 kunne kollidere med Jorden i år 2028. Det viste sig senere, at oplysningerne ikke passede.

Astronomer, som får støtte fra NASA, har lovet, at de forholder sig tavse med deres opdagelser af nye asteroider og kometer i mindst 48 timer, mens der bliver foretaget nogle mere nøjagtige beregninger. Opdagelserne bliver sendt til NASA, som venter endnu 24 timer, før offentligheden får noget at vide.

"Det er ikke meningen at skjule noget, men blot være sikker på, at oplysningerne er korrekte," fortæller Donald Yeomans fra Jet Propulsion Laboratory. "Det er et forsøg på at få personer, som sporer disse objekter, til i enighed at fastslå, om en asteroide udgør en trussel," siger han.

Andre forskere sætter spørgsmålstegn ved den nye politik. De mener, at en hurtig reaktion fra astronomerne er nødvendig for at fastslå, om en asteroide udgør en fare. Rundt om på kloden er der så mange astronomer, både professionelle og amatører, som hurtigt kan afsløre en faretruende asteroide, at de amerikanske anstrengelser vil være nytteløse, mener de.

"Hvad tænker NASA på, når man på den måde vil forhindre offentligheden i at blive orienteret om en eventuel fare fra himmelrummet?" spørger Brian G. Marsden, leder af Central Bureau for Astronomical Telegrams og Minor Planet Center under International Astronomical Union i Cambridge, Massachusetts. Marsden var den første til at fortælle om asteroide 1997FX11 i marts.

"Jeg mener ikke, at man skal holde den slags ting hemmeligt," siger han. "Jeg tror ikke, at befolkningen vil synes om det."

Normalt bliver enhver ny observation meddelt Minor Planet Center med det samme. Herfra sendes opdagelserne ud til offentligheden via en hjemmeside på Internettet. Opdagelserne bliver også sendt via e-mail til rundt regnet 600 videnskabsmænd, som arbejder med den slags opdagelser. ❑

Kilde:
CNI News, Vol. 4, No. 6,
16. maj 1998. Oversættelse: *-for*

Afslutning med stor effekt

(Foto: Per Andersen)

I maj afsluttede SUFOI's gruppe i København vinterens møderække med et særdeles velbesøgt arrangement. Aftenens taler var den kendte, højttalende fysiker fra Niels Bohr Instituttet, Holger Bech Nielsen.

Holger Bech Nielsen tryllebandt mere end 50 tilhørere med et både underholdende og samtidig forståeligt foredrag om relativitetsteori, ormehuller og muligheder for tidsrejser i universet.

Det meget pædagogiske foredrag gav mange svar - og rejste mindst lige så mange nye spørgsmål - men sådan er videnskab jo.

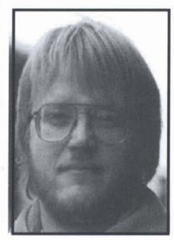
Til september starter Københavnsgruppen igen med månedlige møder og arrangementer. Interesserede bedes kontakte Per Andersen skriftligt på adressen: Klingseyvej 28, 2720 Vanløse. ❑

/pa

Elvis-kult, sammensværgelser og katte fra Mars

Årets udgave af den store mystik-kongres var som sædvanlig en oplevelse ud over det sædvanlige. Åndelige rejsende, almindelige svindlere, drageeksperter og folk, hvis største interesse var massemordere, gjorde London til en helt anderledes og festlig by sidst i april i år.

TEKST & FOTOS: LARS THOMAS

Den 25.-26. april 1998 holdt mystikken på alle måder sit indtog i London. British Museum åbnede en stor udstilling om fabeldyr, og tidsskriftet Fortean Times afholdt sin årlige kongres.

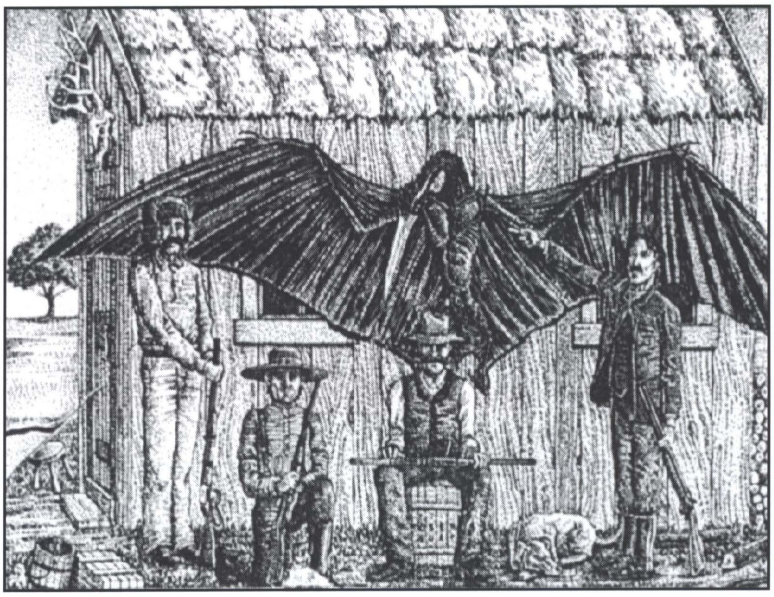
Udstillingen var flot, om end ret lille. Der var nogle helt fantastiske bevægelige figurer af drager, afskyelige snemænd og lignende. Desværre var de forklarende tekster som taget ud af en stribe pixi-bøger. Så gik det anderledes spændende for sig på Londons Universitet, hvor UnConvention blev afholdt for femte gang.

Det beskedne skilt over indgangen til studenterbygningen i Malet Street røbede ikke meget om, hvad der foregik inde bag de tykke, støvede og ikke specielt charmerende mure. Sandt at sige foregik der nu ikke helt så meget, som der plejede. Deltagerantallet var dalet betragteligt i forhold til det foregående år, og forhandlerafdelingen, der allerede det første år, hvor UnConvention blev afholdt, var på størrelse med et middelstort supermarked, var nu skrumpet ind til to beskedne lokaler, og omsætningen var ikke noget at prale af.

Interessen for mystiske fænomener, i hvert fald i England, har åbenbart nået et mætningspunkt. Inden for det sidste år er fire tidsskrifter lukket, og en lang række andre er på vej ud i glemslen. Den slags ☞

(Tegning: Hunt Emerson)

praktiske problemer bør dog på ingen måde afholde en fra at nyde begivenhederne, når man nu er til UnConvention, hvor tingene aldrig går helt efter forventningerne.

Årets hovedemner var kulter, sammensværgelser og kryptozoologi, og det var naturligvis specielt med det tredje emne for øje, at jeg havde meldt mig som deltager. Der var mange spændende foredrag - næsten for mange.

Som altid var tingene arrangeret på en sådan måde, at der foregik mindst tre forskellige ting på én gang. Og så kan det være svært at nå det hele, med mindre man kan sende sit astrallegeme ud til det ene arrangement, mens kroppen overværer det andet. Den slags evner har jeg desværre ikke, så jeg måtte bruge benene og trapperne. Og jeg nåede da også en hel del af de i alt 27 annoncerede foredrag.

Der var en del gengangere imellem, bl.a. holdt Jenny Randles præcis det samme foredrag om Men in Black, som hun holdt til SUFOI's jubilæumskongres, men for det meste var det nyt og spændende.

Fra kulternes verden kunne man således høre Ted Harrison fortælle om tilbedelsen af Elvis. Tilbedelsen er i nogle områder blevet så intens, at folk taler om en egentlig religion. Der har da også været meddelelser om mirakuløse helbredelser ved Elvis' grav, og der er kommet gang i en bevægelse, som vil have manden helgenkåret (Sankt Elvis?!).

Inden for sammensværgelsernes verden er der rigeligt at tage af, hvis man skulle have lyst til at føle sig forfulgt og manipuleret. Der står fx satanistiske kulter bag næsten alle former for ondskab her i verden, hvis det da ikke er Tempelridderne, eller den engelske kongefamilie, der - som alle jo ved (!) - stod bag mordet (ja, mordet) på prinsesse Diana i Paris. Foredraget om Diana-sammensværgelser var i øvrigt langt det mest populære ved hele kongressen. Ian Simmons, der er medlem af redaktionsgruppen hos Fortean Times, måtte gentage sig selv hele tre gange, og lokalet var stoppet til bristepunktet hver gang.

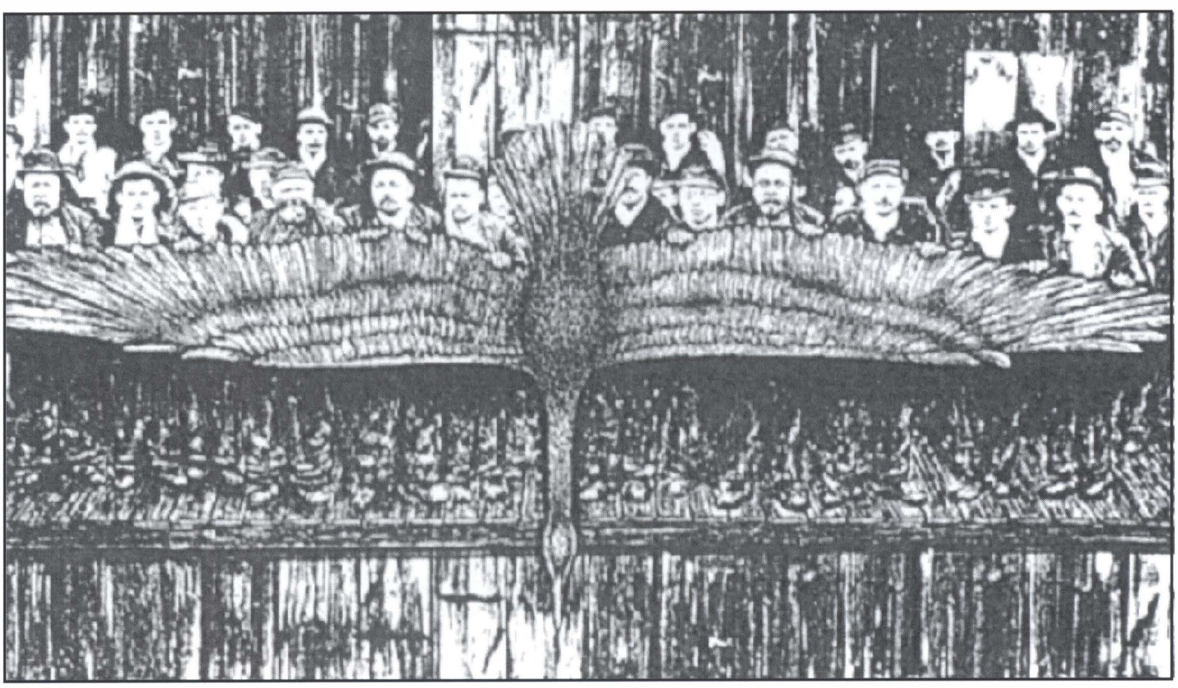
For de ufo-interesserede var der ikke så meget at komme efter i år. Lidt snak om bortførelser og husdyr fra fremmede planeter var alt, hvad det kunne blive til om lørdagen, mens man om søndagen fik et vældigt spændende foredrag om Richard Shaver, manden bag Shaver-mysteriet, der fik enorm betydning for både science fiction og for ufologien.

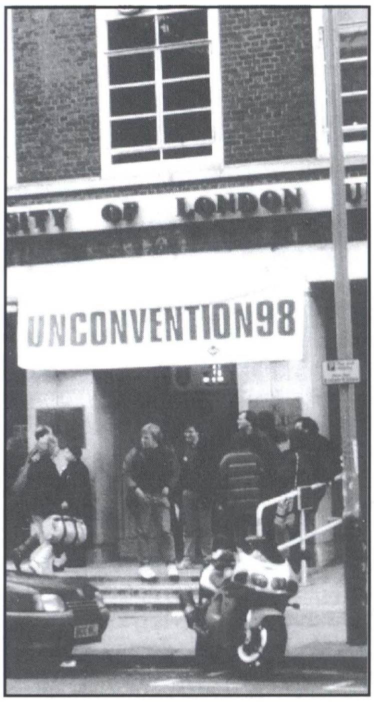
Endelig var der så kryptozoologien, mit personlige yndlingsemne. Her kunne man komme på jagt efter den Puerto Ricanske chupacabras sammen med Jonathan Downes fra tidsskriftet Animals & Men.

Jonathan er selv meget tæt på at være et kryptozoologisk fænomen. Han er over 2 meter høj, vejer et godt stykke over 100 kg, spiller lead-guitar i et meget særpræget rockband og har et godt øje til unge, smukke piger.

Man kunne høre den engelske

Det fortælles, at amerikanske stater i Midtvesten i 1890 blev terroriseret af en kæmpefugl eller flyveøgle. Fuglen fik tilnavnet Thunderbird. Mange husker at have set et fotografi af en gruppe mænd, der har skudt en Thunderbird. Her er to af de mange tegninger, som folk har lavet, når de forsøger at gengive, hvad det forsvundne fotografi viste. (Tegninger: David C. St. Albans og Larry G. Thomas)

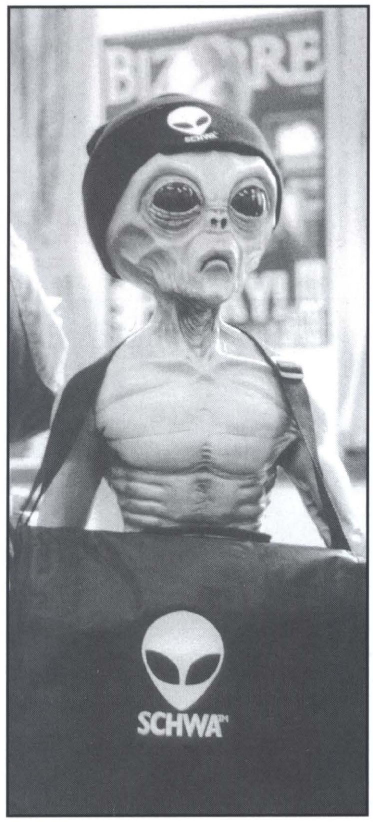
oberst i ingeniørtropperne John Blashford-Snell fortælle om jagten på mærkelige elefanter i Nepal, og se redaktøren fra Strange Magazine, amerikaneren Mark Chorvinsky, udføre et multimedieshow, der handlede om jagten på et godt 100 år gammelt fotografi, der efter sigende viser en flok mænd og en nedlagt flyveøgle eller kæmpefugl. Hundredvis af amerikanere kan huske, at de har set dette fotografi. Men det har bare været komplet umuligt at opspore det.

Den virkelige action på årets UnConvention fandt man som sædvanlig uden for foredragslokalerne. ASSAP (The Association for the Scientific Study of Anomalous Phenomena) testede alle, der kom forbi, for paranormale evner. Undertegnede skulle naturligvis også prøve, men fik at vide, at jeg havde nogenlunde lige så mange psykiske evner som en standard mursten.

I baren blev der ikke snakket om psykiske evner, men til gengæld om alt muligt andet. Jeg fik blandt andet muligheden for på stedet at udføre en analyse på en mystisk afrevet hale, der var blevet fundet i forbindelse med en mulig ufolanding i Devon tidligere på året. (Halen var fra en kat, og den var blevet bidt af, formentlig af en ræv). Det var en anelse svært, ikke mindst fordi der ved bordet ved siden af sad fem medlemmer af en sydengelsk ufogruppe, der med meget høje stemmer og store armbevægelser diskuterede deres bortførelsesoplevelser. Heldigvis var øllen og cideren god og billig, og så kan man finde sig i meget.

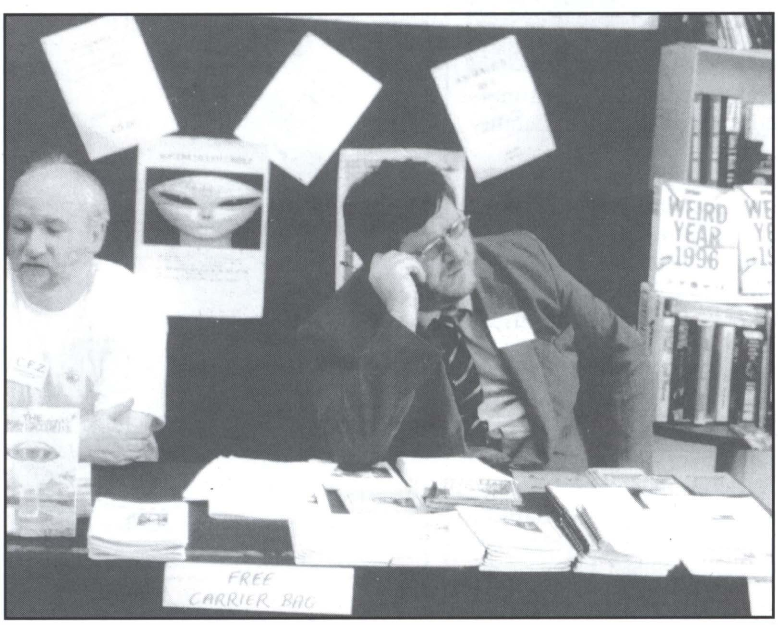
Kongressens mest bizarre oplevelse for mit vedkommende, fandt dog sted i handelslokalet, hvor jeg havde slået mig ned på en stol ved siden af standen fra Animals & Men. Jonathan Downes og de øvrige medvirkende derfra er gamle venner, så vi snakkede om løst og fast.

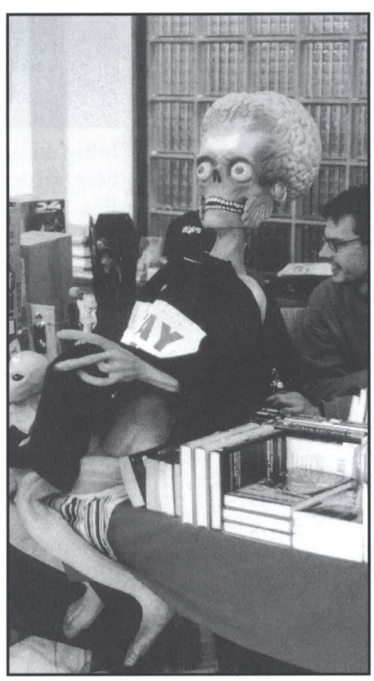
Midt i det hele begyndte det at klø på mit højre ben, så jeg hev en anelse op i buksebenet og begyndte at kradse. Det skulle jeg imidlertid ikke have gjort. Der lød en høj gispen fra en nærtstående dame, der fik øje på et langt buet ar, som jeg har på benet. Det stammer fra et lidt for nært møde med en tung affaldssæk, der bl.a. rummede nogle glasskår. Det ville damen imidlertid slet ikke høre tale om. Det var et typisk bortførelsesar, og der var slet ingen tvivl om, at jeg havde fået et eller andet

implanteret i benet. Min erindring om en blodig aften og et stort plaster var et kunstigt minde, som jeg havde fået indpodet for at skjule sandheden!

Efter den svada var der ikke andet at gøre end at pakke sammen og tage hjem. Jeg nåede lige at afslå damens tilbud om at få mit ben røntgenfotograferet, inden jeg kunne vandre ud i den smukke forårssol og finde et tog til Stanstead Lufthavn. ❑

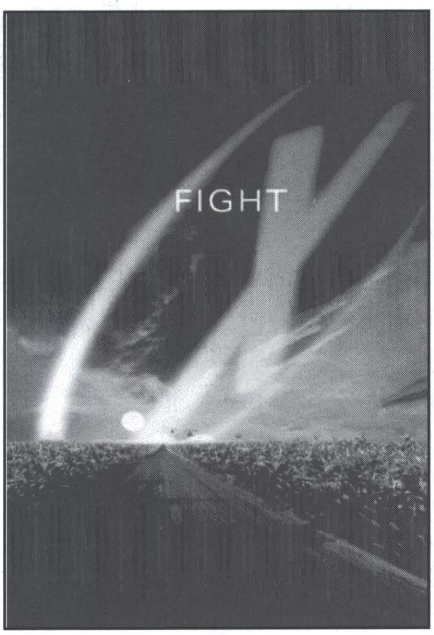

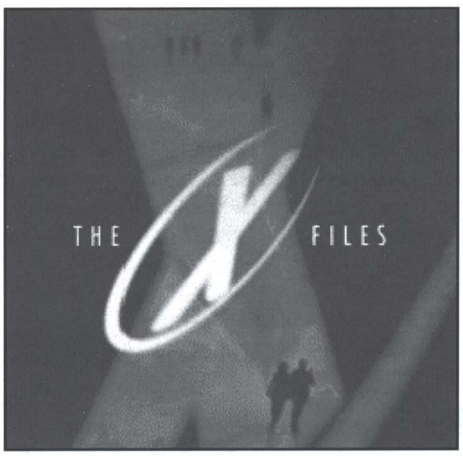

Mulder og Scully er i byen

Tv-serien "The X-Files" havde premiere i USA den 10. september 1993. Allerede efter det første år blev de to FBI-agenter Fox Mulder (David Duchovny) og Dana Scully (Gillian Anderson) kultfigurer. Tv-seriens mix af overnaturlige emner, paranoia og uforklarlige hændelser er populær blandt millioner af tv-kiggere verden over. Og der er næsten ingen grænser for, hvad man i dag kan købe af alskens tingeltangel med X-Files-motiver. Nu er succesen foreløbig kulmineret i en veldrejet to timers biograffilm produceret af Twentieth Century Fox.

"The X-Files" med undertitlen "Fight The Future" har dansk premiere den 28. august. Den røde tråd i tv-serien - den verdensomspændende sammensværgelse, der skjuler sandheden om fremmede væsners tilstedeværelse på Jorden - er også sjælen i filmens historie.

Scully og Mulder inddrages i et net af mystik og intriger, da de efterforsker bombningen af en kontorbygning i Texas. De to superagenter finder hurtigt ud af, at bombeofrene faktisk var døde inden eksplosionen. De skulle nemlig skaffes af vejen, fordi de døde af en virus, som en magtfuld elite producerer i dybeste hemmelighed. Når virussen kommer ind i en menneskekrop, æder den kroppen op og udvikler sig til en særdeles morderisk og slimet alien.

Jagten på virussen og de magtsyge bagmænd (grumme politikere og pengefolk af hankøn, naturligvis!) er farefuld og fører de to agenter vidt omkring. Mulder må undervejs også redde Scully, der efter et virusinficeret bistik opbevares i en puppelignende tilstand om bord på et gigantisk rumskib under den tykke is på Antarktis!

Filmen ender naturligvis lykkeligt...og dog. De virkelig slemme drenge undslipper og fortsætter deres skumle planer for Jordens fremtid. Hermed er kimen til "The X-Files II" allerede lagt.

Filmens bagmænd, Chris Carter og Frank Spotnitz, har ønsket at skabe en spændingsfilm for både hårdkogte X-Files fans og "nybegyndere". Og det er lykkedes. De hårdkogte kan nikke genkendende til de forskellige typer og forstå de underspillede jokes og hints, medens begynderne får præsenteret mytologien og en række af de personer, som optræder i tv-serien.

The X-Files er effektfuld og spændende fiktion, som ikke bør forveksles med virkeligheden.

Tv-serien har sin officielle hjemmeside på adressen:

www.thex-files.com

Biograffilmen har hjemmesiden:

www.fightthefuture.com ❑

Kim Møller Hansen

